

CU PUȚIN TIMP ÎNAINTEA COBORÎRII
EXTRATEREȘTRILOR
PRINTRE NOI

Lucian Dan Teodorovici

TEXT

asalt

archives équivalences

2003

FIRST EDITION:

© 1999 LUCIAN DAN TEODOROVICI (Iași, Romania) [TEXT]

© 1999 OUTOPOS, Iași [TEXT]

SECOND EDITION: ADRIAN REZUȘ & MIRCEA ȚUGLEA (eds.)

© 2003 LUCIAN DAN TEODOROVICI (Iași, Romania) [TEXT]

© 2003 **ASALT** (Constanța, Romania) [EDITION]

© 2003 **ÉQUIVALENCES** [PDF_LTEX – HYPERSCREEN]

**This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDF_TEX 14.H &
created by L_AT_EX 2_ε with HYPERREF & HYPERSCREEN**

PDF_TEX14.H © 2001 HÀN THẾ THÀNH

L_AT_EX 2_ε © 1993–2001 THE L_AT_EX3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

HYPERSCREEN © 2001–2002 ADRIAN REZUȘ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN_TEX © 1994–2001 ADRIAN REZUȘ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – 21ST JUNE 2003

Lucian Dan Teodorovici
CU PUȚIN TIMP ÎNAINTEA COBORÎRII
EXTRATEREȘTRILOR
PRINTRE NOI

OUTOPOS
Iași, 1999

Capitolul 1

Sînt un tip tragic. Pe cuvînt. Sînt, cu adevărat, un tip tragic. Mă doare dacă nu-s crezut. Pentru unii, tragicul se reduce doar la cîteva momente din viață. Pentru mine e mai mult de-atît. Pentru mine e o stare permanentă.

Îl vedeți pe cel care stă la masa de alături, într-un bar cu fețe de masă împruțite și cu votcă de cea mai proastă calitate, ce se vinde la două mii de lei suta? Dacă omul respectiv își înjură viața, dacă se întreabă sentimental: „...unde sînt zăpezile de odinioară?!“, dacă este un admirator de-al lui Kurt Cobain, dacă susține că a trăi înseamnă un mare rahat, dacă își sparge cîte un pahar de cap la fiecare douăzeci de minute, dacă îl bleastămă pe Dumnezeu, dacă spune că Emil Cioran este cel ce dezvăluie adevărul într-o formă lirico-filosofică pasionantă, dacă e beat-criță și dacă e blond, să știți că ăla sînt eu. Dacă, în plus, vă povestește cum a încercat el să se omoare de trei sau de cinci ori, lungindu-se pe calea ferată, băgînd două cuie în priză ori strîngîndu-se cu o funie de gît, să fiți siguri că sînt eu, dar să nu-l credeți. Tipul despre care vă povestesc – adică eu – este un teribilist de conjunctură, căruia îi place să fie admirat pentru așa-zisa lui nebulie. Dar, vă asigur, în fapt nu are pic de curaj. Asta e o afirmație certă și trebuie să mă credeți, pentru că nici unul dintre voi nu-l cunoaște mai bine decît mine. Din cauza lipsei de curaj, lui i-ar fi imposibil să se omoare. Ar fi capabil, nu neg, să înghită douăzeci de pastile (aspirină sau paracetamol), asta doar ca să fie băgat în seamă, pentru că, vă mărturisesc un secret de-al său, are uneori impresia că nu prea e luat în seamă. Ar fi capabil să înghită cîteva medicamente, dar, în minutele următoare, s-ar jura că are nevoie la toaletă. Iar o dată ajuns acolo s-ar grăbi să vomite. Hotărît lucru, tipul – adică eu – este un teribilist. Din acest motiv, el se duce cu prietenii la o bere și îl pocnește pe barman, ajunge la poliție, își cere iertare,

plătește amendă, se întoarce la prieteni și se bate cu pumnul în piept, lăudându-se cu isprava lui. E un tip strășnic în momentele alea. Credeți cumva că vreun prieten de-al lui îl dezaprobă? Dimpotrivă, cei mai mulți îl privesc cu admirație – „Bravo, ești un tip tare!“ –, povestesc și altora aventurile lui, îl ridică în slăvi, creează o mică legendă pe care o îmbogățesc, se laudă cu prietenia sa... El, înainte de culcare, își aduce aminte de întâmplare, realizează că teribilismul îi e vecin cu prostia, își spune că a fost caraghios și ajunge la concluzia că-i un om tragic. F...-i mama ei de viață, înjură, cum trebuie să faci lucruri ce nu-ți stau în fire doar ca să fii altora pe plac! Înjură, apoi adoarme. Se trezește dimineata următoare, se întâlnește cu prietenii, se poate întâmpla să fie ziua de naștere a unuia dintre ei, așa că se bea mult alcool. Bea și el ca să țină pasul cu ceilalți; mai mult, bea și el până când îi întrece pe toți. Apoi, într-o plăcută atmosferă bahică, atunci când ceilalți hotărăsc că ar fi timpul să plece spre casele lor, ajuns în stradă, el pune mîna pe un bolovan și îl aruncă în vitrina primului magazin ce-i apare în cale; toți fug, toți îl admiră, iar el, modest, spune: „Nu-ș' ce mi-a venit, bă', nu ș' ce dracu' mi-a venit, dar am simțit că nu mai pot, că tre' să arunc piatra aia“. Și ceilalți, firește, se mîndresc din nou cu prietenia lui. Cu siguranță, tipul despre care povestesc eu vă este destul de cunoscut.

– Viața e o povară, îmi spune ea, o hippie întîrziată, după ce dă pe gît al cincilea pahar de votcă. Aș vrea să mor, să mă sting ca o floare de primăvară aruncată pe caldarîmul rece al nefericirii, să fiu un exemplu al neputinței de a răzbate în această lume crudă și lipsită de înțeleșuri. Da, suspină, da, aș vrea să mor pentru a fi un prototip al deprimării.

Ne aflăm pe o terasă, așa că atmosfera nu poate fi decît una de terasă; undeva în spatele mesei la care ne aflăm noi, lăutarii țin să ofere o interpretare proprie *C'est la vie*-ului cîntat odinioară de Emerson, Lake & Palmer și combină versurile vechi cu tînguiri autohtone, *Oooo!, asta-i viața*, da, asta-i, fetei din fața mea îi curg duios lacrimi pe obraji acoperiți pe jumătate de pletele-i negre, eu dau din mîină a nelămurire și a bețiv, apoi:

– De ce să mori? o întreb, și fac semn chelnerului, cerînd o nouă sticlă cu băutură. Te cunosc de numai două ore și pot spune deja că tu ești întruparea nefericirii în viață – ce mai, un adevărat prototip al deprimării.

– Nu-i de-ajuns, oftează, o, Doamne, nu-i suficient. Prin moarte aş simboliza mai bine decesul moral al tinerei generații, o generație ofilită, putrezită de ploaia opreliștilor. Oricum, devine ea realistă, nu mai am mult de trăit. O prezicătoare mi-a spus că voi muri la douăzeci și patru de ani. Cu alte cuvinte, mai am patru ani de viață. Patru ani de viață, îți dai seama!? O, Doamne, ce cruntă soartă!

I-aș deplînge soarta cruntă, dacă subiectul ăsta nu m-ar irita atît de mult.

– A venit toamna, suspin la rîndul meu. Ce frumos cad frunzele toamna! îmi exprim eu sentimentele profunde, privind melancolic spre parcul care se află de cealaltă parte a străzii.

Este, se înțelege, o încercare de a-i îndepărta ei gîndurile macabre.

– Cad plăcut, o aud, plăcut ca o moarte lentă.

Într-adevăr, o moarte lentă poate fi plăcută, îi dau dreptate în sinea mea, iată o afirmație cu adevărat interesantă, o moarte lentă îți oferă prilejul de a-i observa pe ceilalți plîngînd la căpățiul tău de bolnav, îți oferă șansa de a te considera important. O moarte lentă presupune o boală lungă, deci, cu siguranță, o moarte lentă poate fi

plăcută.

– Urăsc puerilitatea vieții, mă trezesc spunînd, intrînd fără să-mi dau seama de ce, în jocul ei timpit. Tu nu?

– Ba da. Și eu. Urăsc nimicul care ne înconjoară. Urăsc Marele Nimic.

Deși nu știu exact ce simbolizează Marele Nimic despre care, filosofic, vorbește ea – mă străduiesc să mă concentrez, încercînd să înțeleg, dar nu ajung la nici un rezultat – nu pot decît să constat cu bucurie că avem păreri convergente, cu alte cuvinte, că ne înțelegem foarte bine.

– Disprețuiesc superficialitatea oamenilor lîngă care trăim, insistă fata.

Mie îmi vie rîndul să plusez:

– Nimeni nu ne iubește, sîntem singuri, însingurați de o lume cinică.

– Da, însingurați de o lume cinică. Doar banii contează, sentimentele mai puțin.

– Trăim o dramă.

– Îhî. O dramă atroce. Nimeni nu mă înțelege. Dacă aș fi înțeleasă, aș fi iubită.

Buzele i se curbează a infinită tristețe, sprîncenele cad într-un paralelism dramatic cu părul bogat ce-i înconjoară fața, ochii i se umezesc și mai mult, adunînd puhoi de lacrimi la întretăierea pleoapelor. Eu mă las pradă impulsului de a o mîngîia, așternîndu-mi o privire galeșă pe chip, șoptindu-i, vădit impresionat:

– Ai dreptate. Și eu simt același lucru.

Iar ea îmi vorbește, printre hohote de plîns:

– Numai Dumnezeu îmi e alături. Tu ții cît de puțin la mine?

– Cum aș putea să nu țin?! mă revolt eu în fața unei asemenea inutile întrebări. De cît timp ne cunoaștem?

– De peste două ore.

– De *mai mult* de două ore. Vezi? În astea două ore ce au încadrat sensibilitatea noastră am avut suficient timp să te cunosc. Adică să te cunosc *de-adevăratelea*. Am impresia că te știu de-o viață. Cum să nu țin la tine? Nu numai că țin, te iubesc chiar.

– Iubirea... Nimeni nu mai pune azi preț pe iubire. O, Doamne, ce dramă! Numai sexul interesează.

– Pentru mine nu-i așa. Eu pun preț pe sentimente, o asigur.

– Te cred, zice. Tu pari sincer. Unul dintre puținii oameni sinceri pe care i-am cunoscut. Stai în cămin?

– Da. Singur în cameră.

Lacrimile îi sînt amenințate de o rază de lună ce se curbează a zîmbet între buzele ei.

– Ce bine! o aud. Hai să facem dragoste.

– Hai să facem dragoste.

Plătim consumația, plecăm împleticindu-ne, chinurile vocale ale orchestrei lăutărești ne însoțesc o vreme, *Oooo!*, *asta-i viața*, da, asta-i, ajungem conduși mai mult de instinctul meu în căminul în care locuiesc, intrăm în cameră și, fără prea multe tergiversări, stingem lumina, ne dezbrăcăm și facem dragoste.

– Cînd ne mai întîlnim? o întreb dimineața, după ce fac un efort de memorie și-mi amintesc cum am cunoscut-o.

– Tu chiar vrei să ne mai întîlnim?! se miră ea. Spune-mi unde ții cafeaua, adaugă imediat, vreau cafea, eu beau foarte multă cafea ca să pot rezista atîtor nefericiri, căci nimic nu e mai obositor decît nefericirea, înțelegi? Cafeaua mă face să rezist.

Cafeaua e în punga de sub masă, îi arăt cu degetul, iar ea umple ibricul cu apă, îl aşază pe reşou, aşteaptă pînă apa dă în clocot, în răstimp în încăpere domneşte totala tăcere, fata aruncă pe podea gîndacul care s-a rătăcit în punga cu cafea şi îl striveşte cu piciorul, pune apoi trei linguri din coţinutul pungii în ibric. . .

– Tu nu vrei să ne mai întîlnim? mă arăt într-un sfîrşit iritat de întrebarea ei.

Îmi aduce la pat o cană plină cu cafea aburindă.

– Frige, ai grijă cum o apuci.

Eu beau din licoarea fierbinte, ea soarbe din cana pe care o ţine între mîini şi ne privim unul pe altul cu un fel de curiozitate, ori ne privim doar din cauza faptului că tăcerea nu ne permite să facem altceva.

– Spune-mi, tu chiar nu mai vrei? insist.

– Ce să nu vreau?

– Ştii tu. Ce-ai spus acum cîteva minute.

– Ce-am spus?

– Ce dracu'! Ai spus că nu mai ai chef să ne întîlnim.

– N-am spus asta. Te-am întrebat doar dacă tu îţi mai doreşti să ne revedem.

– Îmi mai doresc.

– Eu nu.

– Vezi? Asta ai spus şi mai înainte: că nu mai vrei.

– Nu-i adevărat. Asta spun abia acum.

– De ce?

Dă din umeri, ca o scuză.

– Cum să încep? mă întreabă ea nefericită, jenată, după care face o pauză. Cum să încep, repetă, ca să te fac să înţelegi că eu nu m-am simţit prea bine noaptea asta?

Nu ne potrivim la pat, trebuie să recunoști...

Mă doare să aud asta, dar, din moment ce ea afirmă că trebuie să recunosc, mă văd nevoit să recunosc.

– Nu-mi amintesc prea multe din cele întâmplate noaptea ce a trecut, însă, dacă tu crezi că nu ne potrivim, înseamnă că nu ne potrivim.

– Hai să ne despărțim, propune.

– Bine. Ne despărțim, dacă așa vrei.

Mi-e totuși destul de dificil să accept o despărțire în asemenea condiții, orgoliul meu se manifestă prin vibrații ale corpului care-mi împing tot sângele spre creștet, așa că mai încerc:

– Sigur nu ne potrivim la pat?

– Eu așa îmi amintesc, că nu m-am simțit prea bine.

– Păcat!

O ciudă teribilă îmi îneacă vorbele în niște șoapte gîtuite, iar orgoliul cotinuă să se rupă în fișii care îmi biciuiesc trupul. Ezit câteva clipe pînă a mă hotărî să o rog. În fond, ce am de pierdut? Trebuie să-i demonstrez că mă pot descurca mai bine decît în noaptea ce a trecut și, în plus, adevărul e că îmi place foarte mult proaspăta mea cunoștință.

– Aș vrea foarte mult să-mi mai oferi o șansă. Măcar una!

– Îmi pare rău. Adică, nu! se hotărăște brusc să nu mă mai menajeze. Nu-mi pare rău! Nu îmi amintesc să fii bun la pat, așa că n-are de ce să-mi pară rău!

Ea dă pe gît ultimele înghițituri din cana de cafea, își îmbracă geaca de piele cu gesturi hotărîte, apoi iese pe ușă, uitînd să mă salute.

Simt că explodez. Ah, ce viață neferi...

– Îmi dai o țigară?

Îmi întrerupe gândul, reintrînd în cameră. Iar eu, mecanic, îi întind pachetul de țigări.

– Mulțumesc, spune, apoi pleacă din nou. Mai aștept cîteva secunde să revină, dar ușa rămîne închisă.

Simt că explodez. Ah, ce viață nefericită am, constat. Și jumătate de oră numai la viața asta nefericită mă gîndesc. E timpul să mă îmbăt, îmi spun apoi. Ies din cameră, cumpăr o sticlă de votcă, mă întorc în cameră. Și beau.

Capitolul 2

Se vorbește despre singurătate. Emisiuni televizate despre femeia ce nu-și găsește perechea potrivită, emisiuni televizate despre singurătatea senectuții, emisiuni televizate despre tristețea de a fi ciine vagabond. Și, peste toate, o concluzie, din ce în ce mai repetată: vine sfârșitul lumii, fraților! Ciudat lucru, deși nu sînt femeie, deși nu sînt bătrîn, deși ar fi foarte greu să fiu confundat cu un ciine vagabond, mă regăsesc în toate emisiunile televizate despre singurătate, emisiuni pe care le urmăresc cu voluptate.

Azi, la fel. Am golit jumătate din sticla de votcă pe care mi-am cumpărat-o; sînt singur și îmi place, pentru că pot astfel să mă plîng că sînt singur. Am prieteni, dar, în cea mai mare parte a timpului, sînt cu adevărat singur, iar azi, firește, e o zi din aceea pe care o includ în cea mai mare parte a timpului. Adică o zi din aceea în care urmăresc cu plăcere melancolică o emisiune despre singurătatea cîinilor vagabonzi ori a femeilor. Alcoolul băut mă împiedică să-mi dau seama exact ce fel de singurătate e tratată astăzi la televizor. Dar mă uit și plîng, mă uit pînă adorm; apoi visez. Mă visez în plină Apocalipsă biblică, într-o atmosferă de măreție înnegurată, cu zvîcniri roșiatice pe cerul meu, tavanul camerei de cămin, pe care limbile de foc apărute nu știu de unde, poate din reșoul de sub ibricul cu cafea ori poate din străfundurile pămîntului, desenează dușmănia unuia (Diavolul) și grandoarea celuilalt (Dumnezeu); apoi aud, îndepărtate, gemetele clopotarilor, simt miros de tămîie și alcool și, chiar în centru tabloului – în mod clar, în centru –, eu, Nero, încadrat de ruinele Romei plouate de foc; și mahmureală, doamnă de toamnă, doamnă din vis, doamnă de Nichita, plutire între cer și podea, ameteală între cer și podea, mahmureală deasupra, sub, între, lîngă sîni tăi, fată frumoasă cu zîmbet oblic, cu păr ce-ți înveșmîntează jumătate de față, acoperă-mi inima cu ceva.

Mă trezesc după-amiază. Cu o groaznică durere de cap, cu o întrebare: de unde, boule, asemenea vise?! Chiar nu găsești altceva mai bun de făcut în loc să-ți plîngi singurătatea? Chiar trebuie să visezi tîmpenii? Și dacă ar fi pentru prima oară! Dar, nu! Tu te-ai supus unui serial de vise, cu bolnavul Nero scuipîndu-și singurătatea printre ruine, cu sîni rotunzi ce se-nvîrt prin rimă albă de Nichita, puah, ce patetic!

Trebuie să fac altceva! Trebuie să uit că tocmai am fost părăsit, pe motiv că aș fi slab la pat. Trebuie să mai beau niște votcă. Trebuie să mă dreg în felul ăsta după băutura – beția? – de acum cîteva ore. Trebuie să merg într-un bar. Fără doar și poate, trebuie să plec de-acasă.

Mă așez la o masă strategică din barul în care am intrat. În stînga mea o pereche discută aprins. În dreapta, doi bărbați, care abia își mai țin ochii deschiși, gesticulează fără sens sau cu un sens doar de ei cunoscut. Sînt puțin cam beți, observ cu dispreț, de parcă nu beția e lucrul spre care tind și eu. După ce comand o sută de tărie, mă străduiesc să înțeleg discuția celor din stînga mea.

Fac deseori lucrul ăsta. Nu doar azi. E relaxant, mă face să uit de obsesia unui Nero aflat în mijlocul Romei pustiite, de obsesia sînilor poetici. Aici găsesc altceva, găsesc o preocupare. Căci e cu adevărat interesant să vii într-un bar, să bei, să petreci o oră sau mai multe ascultînd ce-și spun oamenii unul altuia cînd se consideră în intimitate. Toți se consideră în intimitate atunci cînd se află într-un bar. Ei au senzația că muzica le acoperă vocile ori că vecinul de la cealaltă masă e preocupat prea mult de problemele sale ca să se mai intereseze de-ale altora. N-au dreptate, dar pe mine nu mă deranjează faptul că n-au dreptate.

– Și totuși, nu înțeleg cum ai putut, aud vocea femeii din stînga.

Pare revoltată, tonul ei este grav, iar asta îmi sporește curiozitatea.

– Se întâmplă, înțelegi? Se întâmplă. Tu ești femeie, tu nu poți să simți chestiile astea. Astea-s senzații pur masculine. E vorba de hormoni ăștia ai noștri, ai bărbaților.

Cu alte cuvinte, gîndesc eu, el a înșelat-o.

– Hormoni?! Ești soțul meu. N-ai dreptul să ai hormoni pentru altcineva în afară de mine!

El își dă seama că îi ascult și-i pune ei mîna la gură.

– Mai încet, te rog. Nu vreau să știe toți că avem probleme, înțelegi?

Cîteva minute mă plictisesc, pentru că ei vorbesc aproape în șoaptă. Dar, din experiență, știu că situația n-o să se prelungească prea mult. Într-adevăr, curînd deslușesc destul de bine cuvintele.

– Ba n-o să te iert, se arată ea fermă.

Să nu-l ierți, o sfătuiesc eu în gînd, egoist, direct interesat. Dacă nu-l va ierta, vor urma momente de reală plăcere pentru mine.

– Vrei să divorțăm? aud glasul purtătorului de hormoni masculini, glas al cărui tremur dovedește o oarecare doză de panică.

– Nu știu încă ce vreau.

– N-ar fi bine pentru copil, înțelegi? S-ar trezi așa, deodată, fără unul dintre părinți.

El pare să fie un psiholog destul de bun. Știe de ce să se folosească. Femeile sînt tare sensibile cînd le amintești de copii.

– Fără tată, vrei să spui, nu fără unul din părinți. Ce, îți închipui cumva că o să-ți rămîină ție copilul?

Nu s-a lăsat păcălită. Bărbatul se uită iarăși la mine și-i face un nou semn soției sale, sfătuind-o să vorbească mai încet. Iar eu constat că mă calcă pe nervi tipul, așa

că îi doresc cu ciudă să fie părăsit și să plătească o pensie alimentară care să-l aducă la sapă de lemn.

Ei vorbesc din nou în șoaptă, iar plictiseala revine. Nu-mi rămîne altceva de făcut decît să mă gîndesc la ce mi s-a întîmplat în ultimul timp. Totdeauna am considerat folositoare amintirile, ele curmă existența momentelor de plictiseală. Sau a momentelor de tristețe.

De data asta, amintirile nu-mi sînt tocmai plăcute. În ultimul timp am băut, m-am întîlnit cu prietenii, am băut, am cunoscut-o pe fata aia atrăgătoare, pasionată de americana perioadă hippie, am băut, m-am culcat cu ea, se pare că n-am făcut-o prea bine, din moment ce mi-a spus că sînt slab la pat, am băut... Păcat.

Fără pic de entuziasm, îmi îndrept privirile spre cei doi din dreapta mea. Amîndoi stau tolăniți în scaune. Din cînd în cînd, mai fac cîte un gest lînced.

– Mai dăm pe gît unu’?

Am noroc. Cel mai în vîrstă se hotărăște să vorbească, într-un moment în care tocmai gîndeam că ar fi mai bine să plec. Celălalt ridică din umeri, încă indecis. Hai, îl rog în gînd, acceptă.

– Mai bem unu’, îmi ascultă el sfatul.

Primul care a vorbit, cel ce a avut ideea de a mai bea ceva, face un semn cu mîna chelneriței și mai comandă două pahare cu tărie.

– Io tot nu-s de-acord, spune vîrstnicul. Președintele ăsta-i porc, asta zic.

– Nu-i porc, se împotrivește cel tînăr. Știu eu că nu-i porc.

– Da’ de unde știi, mă, toate astea? Îi ești prietin în intimidă... în intimiditate? I-un porc socialist de stînga, asta zic. De stînga, ca și Ceaușescu, numa’ că ăla era comunist de stînga.

Celălalt dă din mînă, semn că nu-i de-acord. Începe brusc să rîdă.

– Socialist de stînga e pleonasm.

– Ce pliunasm? Nu-i pliunasm, Doamne ferește! Și-apoi, io n-am zis *socialist* de stînga, am zis *socialism*.

– Ba socialist ai spus. Și, pînă la urmă, care-i diferența? Socialist, socialism, dacă pui adjectivul „de stînga“, tot pleonasm iese.

– Nu, dom’le. Socialist îi omu’, iar socialism îi oamenii mai mulți șiăștia nu-s pliunasm. Ezistă socialism de centru, socialism de centru-stînga și socialism de centru... pardon, de stînga, asta zic.

– Nu, dă din cap, hotărît, tînărul. Nu! Tu nu știi teoria socialismului, a omului politic.

– Ba da, știu.

– Da’ după parerea ta există socialism de dreapta?

– Da! țipă vîrstnicul nervos, bătînd cu pumnul în masă. Ezistă! Cîteva clipe pare să se gîndească le ce a spus, apoi, dumirit, începe să rîdă. Nu ezistă, mă, șmechere, tu crezi că mă prinzi cu capcane d-astea, d-ale tale? Numa’ de centru și de centru-stînga ezistă socialism. Adică... și de stînga, asta zic.

Discuția ar putea fi interesantă dacă politica m-ar pasiona. Dar pentru mine, fie el de dreapta, de centru ori de stînga, socialismul nu reprezintă cam același lucru ca și creștin-democrația, comunismul ori liberalismul... Despre toate am auzit, despre nici una nu știu cu ce se mănîncă. Spre marea-mi mulțumire, încep să-i aud din nou pe căsătorii din partea cealaltă, care iarăși au uitat să vorbească în șoaptă. Și sînt curios să văd în ce stadiu au ajuns.

– Nu te-aș părăsi, spune tipul. Pe cuvînt. Dacă mă înșeli doar o dată, te iert.

– Bine. Atunci să știi că o să te înșel.

– Înșală-mă. Dar acum mă ierți? Te rog!

El împreunează mâinile umil, ea dă din cap afirmativ, iar fața lui se strîmbă într-un zîmbet prelung.

Peste un an ei n-o să mai fie împreună, concluzionez eu. Nu au cum. Ea n-o să-l înșele, nu-i destul de puternică pentru asta. Pe cînd el... El o să fie iar prins cu alta – „iubito, e vorba de hormoni, cheștiile alea masculine, înțelegi?“ –, dacă a fost prins o dată, o să se întîmple și a doua oară. Poate totuși n-o să fie prins. În cazul ăsta, o să se plictisească de ea, o va considera proastă pentru că nu-și dă seama că-i înșelată; ce bărbat suportă să stea lîngă o femeie pe care o înșală cînd vrea el? O va considera proastă și o va părăsi. Ea o să rămîină cu copilul, iar el o să se distreze. La un moment dat, cînd o să ajungă la maturitate deplină, el o s-o regrete. O să vrea să se împace, dar asta n-o să se mai poată, pentru că ea o să fie căsătorită cu altcineva. Așa că el va deveni alcoolic și va sfîrși într-un șanț, călcat de vreo mașină, ea va deveni o babă enervantă, va croșeta pentru nepoței și își va aminti de primul ei soț, își va spune că ar fi putut avea o viață mai frumoasă alături de el, dar asta e, ce să faci? Soarta nu-i așa cum vrea omul, va filosofa, oftînd.

Eu aș privi altfel lucrurile. Îmi imaginez o scenă, în care sînt căsătorit. Sînt căsătorit, iar într-o zi îmi anunț nevasta că plec într-o delegație – bărbatul pleacă întotdeauna în delegație cînd e vorba să fie înșelat –, dar asta, bineînțeles, e doar o minciună, păcăleală, pînă neagră peste adevăratele intenții. Ca să o pot verifica. Urmăresc ușa casei noastre timp de cîteva ore. La un moment dat, soția mea iese. E sigură că am plecat din oraș. O urmăresc. Sînt surprins s-o văd intrînd în blocul în care locuiește prietenul meu cel mai bun.

Îmi lipsesc urechea de ușa apartamentului prietenului meu și aștept. Nu trece prea mult timp pînă încep să aud gemetele partenerei mele de viață. În momentul acela apăs pe sonerie. După cîteva momente, necesare îmbrăcatului probabil, prietenul meu deschide ușa. Năvălesc în casă, înainte ca el să poată spune ceva. Soția mea își acoperă goliciunea cu o pătură. Tîmpit gest. Eu știu cum arată cînd e despuiată.

– Ce mai faci? îmi întreb prietenul, cu un zîmbet senin.

– Bine, zice surprins. Fac și eu ce face tot omul. Mă culc cu nevastă-ta, completează amărît. Asta e.

– Mă bucur pentru tine, spun eu, grăbindu-mă să-l liniștesc, căci prietenul meu este foarte transpirat și și-a ridicat mîinile în fața ochilor, pregătindu-se să pareze o eventuală lovitură venită din partea mea. Îl liniștesc deci, apoi mă adresez ei: Cînd o să ai o clipă liberă, te rog să treci pe-acasă, ca să stabilim detaliile.

– Ce fel de detalii? Ale divorțului?

– Îhî, zîmbesc eu larg.

– Și copilul?

Copilul n-are ce căuta în imaginația mea, îmi spun, revenit la realitate. Nu am plănuit nici un copil, ce naiba caută copilul în închipuirile mele?!

– Spune-mi, ai fi de-acord să trimitem copilul la bunici?

Mă liniștesc. Nu nevasta mea proiectată vorbește despre copil. Ci femeia din stînga. Cei doi își fac planuri de viitor. Au trecut peste ceartă și se află în stadiul galeș în care unul se simte darnic pentru că a iertat, iar celălalt – recunoscător pentru că a fost iertat.

– Ar fi primul nostru Revelion în care ne-am putea distra, își încearcă bărbatul capacitatea de convingere. Pînă acum a trebuit să avem grijă de copil și am avut prea

puțin timp pentru noi. Îmi doresc o vacanță. Avem nevoie de o vacanță, iubito.

– Bine, zîmbește ea, îmbrățișându-și soțul cu privirea, bine. Trimitem copilul la bunici.

Urmează un sărut prelung, ceea ce înseamnă că perechea devine lipsită de interes pentru mine. Poate că au totuși un viitor împreună, le fac eu o concesie. Și de ce nu le-aș face o asemenea concesie? Ce-mi pasă mie de viitorul lor?

Mă concentrez din nou asupra celor doi bețivi. Poate cu ei voi avea mai mult noroc, de astă dată.

– Ești un prost, îl aud pe bătrîn. Ești un prost, asta zic. Președintele îi porc. Și porc rămîne. I-un comunist de stînga, ca și Ceaușescu, asta zic.

Îmi plătesc consumația și ies. Pentru ziua de azi, am tot dreptul să mă consider mulțumit. E deja seară. Și, cu toate că e seara următoare dimineții în care am fost părăsit de o fată, mi-au mai rămas puține ore în care să mă gîndesc la asta.

Capitolul 3

Nu întotdeauna îmi pot astîmpăra singurătatea căutînd să ascult prin baruri discuții care să-mi amintească de viață. Uneori nu plictiseala este cea care îmi face probleme, ci nostalgia. Nostalgia e mult mai periculoasă decît plictiseala, căci ea te trimite în perioade de viață pe care nu le mai poți trăi. Cu alte cuvinte, nostalgia te forțează să te confrunți cu neputința, ceea ce e destul de dificil de suportat.

Ca să îți mulțumești nefericita asta de nostalgie, n-ai altceva de făcut decît să te plimbi bezmetic prin parcuri, să-i invidiezi pe îndrăgostiții ce se ascund pe bănci ferite de lumina chioară a felinarelor, să privești stelele și să-ți alegi cîte una, în numele fiecărei iubiri neîmpărtășite pe care ai trăit-o, uite, steaua aia mică e pentru *acea* fată, steaua ailaltă, cea strălucitoare, e pentru *prima mea iubire*, ce prostie! Îți spui că-i o prostie, dar la ce bun că-ți spui asta? Mai bine te înjuri, da, te înjuri cu patimă, deoarece știi că tot la stele ajungi în cele din urmă, că tot n-o să te poți opri să verși cîte o lacrimă în foșnetul molcom al frunzelor de toamnă.

O întîlnesc într-o astfel de seară pe fata aceea care m-a părăsit cu mai bine de o lună în urmă, pe motiv că aș fi slab la pat. Și inima mea tresare, se scutură de melancolie și se ametește cu zvîcniri aproape perverse. Fata stă pe o bancă din parcul în care am ieșit să mă plimb. Plînge. Mă așez lângă ea. Acceptă să-mi vorbească.

- De ce ești supărată?
- O, Doamne, cum aș putea să nu fiu supărată? Viața asta e un mare c..., spune.
- Așa este, sînt eu de-acord. De ce-i un mare c...?

– În urmă cu o săptămînă am cunoscut un tip. Părea de treabă și am hotărît să-l iubesc. Azi îl văd sărutîndu-se cu alta. Nu-i cîstit. Nu, nu-i cîstit, trebuie să fii de-acord. Aș fi vrut să stea cu mine măcar pînă la Moș Nicolae.

Sîntem în doi decembrie.

– Ce se întîmplă cu bărbații din ziua de azi? Nimeni nu mai știe ce înseamnă dragostea? Dragostea adevărată? Nimeni nu mă iubește, spune, și începe din nou să plîngă.

– Vrei să fii iubita mea? Îmi încerc eu norocul, iar gîndul îmi rotunjește repede în fața ochilor aproape închiși o floare, ale cărei petale cad cu zgomot de pendulă: da, nu, da, nu...

Mă privește ușor nedumerită:

– Dar nu ești supărat pe mine?

Dau energic din cap, asigurînd-o că sensibilitatea mea n-a fost într-atît de afectată de scurta aventură pe care am avut-o cu ea. Fata pare surprinsă, strîmbă din buze a „mă rog, treaba ta“, își șterge lacrimile de pe bărbie, apoi mă întreabă cu o figură încruntată:

– Îmi cumperi ceva de Moș Nicolae?

– De ce?

– Păi, dacă tot o să devin prietena ta...

– Ce să-ți cumpăr?

– Nu știu. Vreau să-mi faci o surpriză.

– Bine.

Aș accepta orice, de dragul ei. Și de dragul orgoliului meu. Mă cuprinde în brațe și continuă să plîngă. Trec astfel cîteva minute, după care mă sărută.

– Vreau să fiu iubita ta, suspină ea.

Ultima petală de floare cade, pendula se oprește, *da*. N-am mai avut o iubită de mai bine de un an. Vise, o duzină de vise se încrețesc deodată în mintea mea. Hei,

îndrăgostiți din parcuri, am intrat în rîndul vostru, de-acum o să caut și eu bănci ascunse în întuneric, de-acum alții o să mă invidieze, lua-v-ar dracu' de porci, sper să vă părăsească pe toți femeile, să suferiți și voi de melancolie, să vă alegeți stele și să suflați în frunze.

Ora următoare ne-o petrecem pălăvrăgind. Ea a ajuns chiar să zîmbească. Din cînd în cînd o sărut. I-a trecut orice supărare, bineînțeles. Ce motive ar mai avea să fie supărată?

– Știi, îmi spune la un moment dat, m-am hotărît să te iubesc. Tu mă iubești?

– Îhî.

– Ce-mi cumperi de Moș Nicolae?

– Nu-ți spun.

– Mă iubești?

– Îhî.

– Hai să facem dragoste.

– Hai să facem dragoste.

Da, firește, am emoții, dar mă străduiesc să trec peste ele, așa că plecăm amîndoi în camera mea de cămin, facem dragoste întreaga noapte și eu fac toate eforturile posibile pentru a o mulțumi. Adormim spre dimineață.

– Cum a fost? mă interesez eu, încercînd o figură cît mai indiferentă, imediat ce ne trezim.

– Mai bine decît prima oară.

Orgoliul meu pare a fi satisfăcut, pentru că spusele ei aduc destul de bine cu un compliment.

– Sigur? insist, totuși.

- Da. Îmi cumperi ceva de Moș Nicolae?
- Cum să nu! Orice îți dorești și eu îți pot oferi. Doar ești prietena mea!
- Ai dreptate. Și tu ești prietenul meu și sînt hotărîtă să te iubesc.

Îmi vînd lăntîșorul primit la optsprezece ani din partea bunicii. Noua mea iubită îl cunoaște, l-a remarcat noaptea asta în timp ce făceam dragoste.

– Îmi place lăntîșorul tău, mi-a spus. Am și eu unul asemănător. Dar cel mai mult mi-aș dori o brățară din aur. Nimeni nu mi-a dăruit vreodată o brățară de aur.

Așa că nu-i pot oferi lăntîșorul. Nu pentru că nu l-ar primi, sînt sigur că nu m-ar refuza. Nu, nu pentru că nu l-ar primi. Ci pentru că ea își dorește mai mult altceva. O brățară. Sigur, mai trebuie să adaug puțin la banii pe care îi obțin pe lăntîșor, dar eu mai am ceva economii și – la naiba, de ce îmi fac atîtea probleme?! – știu că merită.

Cine spune că în lumea prezentă un bărbat trebuie să-și creeze o imagine de dur, e un tîmpit iremediabil. Pentru un bărbat e de-ajuns să știe să fie sensibil, bărbatul trebuie să fie ca un bujor, susține prietena mea, căci femeia e un trandafir, și eu o aprob, pentru că sensibilitatea este supremul adevăr, nuanța roză a lui Dumnezeu, poezia inimii. Și cred în sensibilitatea mea, nu mai sînt nevoit să sparg vitrine, nu mai bat barmani, ci mă mir de frumusețea lunii pline, mă încînt cu lucirile albului imaculat al zăpezii, zîmbesc cu drag și cu minunată melancolie poetică în fața tristeții pomilor lipsiți de culoarea frunzelor, admir minunăția lacurilor înghețate – „ah, Eminescu!” – rîd în lumina razelor unui sublim soare de iarnă, e minunat să fii profund, să iubești gloria unui apus și speranța unui răsărit, să faci dragoste, nu război, să cînti în parcuri despuiat de neliniști, să te îmbeți de amorul artei, nu pentru a-ți ascunde teama, să simți că te naști în fiecare zi, să îți trăiești clipa pentru ca să ai amintiri, să îți accepți

momentele de slăbiciune, să fii conștient de nimicnicia existenței, dar să-i cauți măreția! Ador filosofia hippie pe care mi-o dezvăluie, cu stăruință, prietena mea.

Se arată încântată de cadoul oferit. Mă îmbrățișează strâns, mă sărută de ne-numărate ori. Apoi întinde mîna cu un surîs copilăresc, iar eu, ceremonios, îi așez brățara la încheietură.

– Îl iubesc pe Moș Nicolae!

Mă mut în camera ei de cămin. O săptămîină nu facem altceva decît să ne iubim. Pentru întâia oară în viața mea nu mai duc dorul prietenilor. Am uitat pînă și de cel mai bun prieten al meu, bondocul și pistruiatul meu prieten. Nu-mi doresc altceva decît să sorb iubirea ce-mi este oferită în preaplina cupă a vieții de prietena mea hippie. Și sînt cît se poate de fericit. Ea se jură că e la fel de fericită. O cred. E firesc să fie fericită cînd are alături un bărbat ca mine. Ce fată n-ar pluti de fericire?

Întîrzii într-o seară și se supără pe mine.

– Unde ai fost pînă acum? M-ai înșelat, zice.

– Nu te-am înșelat. Tu ești comoara mea, apusul și răsăritul de soare, tu ești visul meu fierbinte, ești trandafirul meu. Cum aș putea să te înșel?!

– M-ai înșelat, repetă.

Și mă dă afară.

Rătăcesc prin oraș o noapte întreagă, apoi golesc o sticlă cu alcool la picioarele unei bănci pe care doarme un cerșetor. Îl aștept să se trezească, pentru că, dintr-o pornire romantică, vreau să vorbesc cu el.

Mă trezește el pe mine, dimineată. Am fața plină de noroi, în gură simt un gust leșios, mi-e rău.

– Tu a' lu' cui ești? se interesează milogul, încercînd să-mi șteargă fața cu o cîrpă

ruptă din zdrențele lui, probabil. Problema este că acea cîrpă îi pare prea uscată, așa că, înainte de a o mai freca o dată de fața mea, o înmoaie în gură. Eu mă feresc, ridic mîinile, semn că mă simt bine, așa murdar cu sînt, apoi îi răspund:

– A lu' nimeni.

– Toți sîntem ai nimănui băiete, filosofează zdrențărosul, după ce rîgîie zgomotos și-ș vîră cîrpa refuzată de mine într-un buzunar. Domnul ne-a făcut să fim ai nimănui. Fericiți ai săraci, zice Mîntuitorul, că ei s-or ospăta în rai.

Face o pauză în care încearcă să-și scuture hainele de praf, iar eu sînt impresionat de gest. Hainele sînt prea murdare, praful este prea năclăit ca să mai poată fi scuturat, dar cerșetorul, conștiincios, continuă să-și trîntească palme pe tot corpul, de parcă chestia asta i-ar fi de mare folosință.

– Te iau cu mine, că mi-e milă, îmi spune, după ce ajunge să fie mulțumit de cum arată hainele lui. Eu stau în față la o biserică, că am un loc acolo. Da' nu ești hoț? mă chestionează el brusc, încruntîndu-se.

– Nu-s.

– Asta-i bine. Că eu am un coleg acolo, la biserică, care nu suportă hoții. Și el e mare în tagma noastră, are relații peste tot și te-ar prinde și-n fundu' pămîntului de te vîri. Nu-i bine să te pui cu el. O dată a. . .

– Nu-s hoț, dar nu-s nici cerșetor, îl întrerup eu, cu intenția de a lămuri lucrurile. Adică. . . să nu înțelegeți că am ceva cu meseria asta, mă rog, cu ocupația asta. Dar, din păcate, nu-s cerșetor. Adică nu. . . nu din păcate, Doamne ferește! Eu sînt student, domnule.

El are răbdare, suportă bîlbîiala mea, mă ascultă pînă la sfîrșit.

– Student? Adică din ăla cu școale?

Milogul începe să rîdă, dă din mînă și pleacă. Hohotesc și eu, așezîndu-mă din nou la picioarele băncii, privindu-l cum se îndepărtează.

Nu mai pot rezista fără floarea mea, fără splendoarea în care m-am scăldat zi de zi în ultimul timp. Fac un duș, mă schimb și plec să o caut în căminul ei. Îmi deschide ușa. Are doar un capot peste trupul gol, îmi dau seama după picioarele ce ies incitant la iveală de sub materiarul vaporos, după sîinii care se conturează perfect, ca două jumătăți de măr, ca două jumătăți ale unui bulgăre de zăpadă perfect construit, ca două...

– Nu te-am înșelat! Vreau să intru, vreau să-mi oferi șansa să mă explic, îi spun cu disperare în privire.

– Intră, zîmbește ea languros. Te rog chiar să intri.

Cel din pat se uită la mine nedumerit.

– Iubitul meu, mă prezintă ea.

El izbucnește într-un hohot de rîs batjocoritor. Sare din pat, e gol, începe să dea din fund în fața mea, își îndreaptă mîna dreaptă spre ceafă oferindu-mi privirii o fanfaronadă a mușchilor săi și își strîmbă mustața într-un rînjit disprețuitor. Ea își dă jos halatul și își lipește corpul de al lui, mîngîindu-l și sărutîndu-l. El nu mai rîde, nu mai strîmbă din mustață, ci o împinge în pat, iar mie nu-mi rămîne altceva de făcut decît să privesc încremenit cele două corpuri dezgolite, încolăcindu-se în pat într-o voluptate perversă care, straniu răspuns din partea mea, îmi ațîță simțurile, sub presiunea unor amintiri recente ce-mi oferă imagini aproape la fel de voluptuoase, dar al căror protagonist am fost eu.

– Te-ai săturat de privit? mă întreabă prietena mea de undeva din pat, printre suspine de plăcere, sau false suspine de plăcere, judec eu. Dacă te-ai săturat, ieși afară. Dacă nu, poți să rămîi.

Eu nu mă mișc. Nu aș vrea să rămîn, pentru că-mi dau lacrimile, nu aș vrea să rămîn, de fapt nici nu am pentru ce să mai rămîn. Dar nu prea reușesc să mă mișc.

– Ieși afară, bă, idiotule! țipă creatura aceea cu mușchi umflați, cu mustață neagră și fără chiloți, ieși dracului afară! Ce, vrei să ți-o trag și ție?!

Intervenția noului iubit al iubitei mele îmi oferă impulsul necesar pentru a ieși.

N-aș putea să spun nimănui care este înțelesul profund al lamentărilor mele. Asta pentru că nici eu nu îl deslușesc prea bine. Mă observ uneori căutînd motive de tristețe. Inventîndu-le. Mă întorc la obsesia mea, obsesia unui Nero la scară redusă, ce plînge pe ruinele unei Rome transformate în cenușă, în care pîlpîie metafore ca *laus litterarum*. Este o Romă îmbrățîșată de mine, căreia însă, din nefericire pentru pretext, nu i-am văzut niciodată flăcările. Dar asta contează mai puțin.

Mai grav e că începe să-mi placă să mă compătimesc și, chiar dacă de multe ori nu găsesc nici o rațiune pentru asta, nu văd nici rostul pentru care aș înceta s-o fac.

M-am trezit în această dimineată, am urcat pe pervazul geamului și am gîndit că ar fi plăcut să mă arunc. Apoi am rîs, știind că, sărind de la etajul al doilea, am destul de mari șanse să scap cu viață. Puțin mai tîrziu mi-am dat seama că nu am nici un interes să mor. Mult mai atrăgător ar fi fost să îmi rup picioarele ori, cu puțin noroc, să rămîn paralizat, să-i pot observa apoi pe ceilalți compătîmindu-mă, iar eu să mă las purtat de dramatism. Poate misoginii s-ar grăbi să afirme că acesta este

un comportament de femeie, dar eu mă îndoiesc. Mă îndoiesc, deoarece nu-mi pot închipui o femeie normală care să aibă asemenea gânduri idioate.

Am vrut să mă arunc pe geam în dimineața asta, dar a început să-mi fie frig. Așa că am revenit în cameră, am închis fereastra, m-am băgat sub plapumă și... Are rost să povestesc în continuare? Doar am spus-o de la început: sînt un tip tragic.

Capitolul 4

Ar trebui să ies afară. Ieși afară, aerul o să-ți prindă bine, nu trebuie să fii trist, o să vomîți, o să-ți fie și mai rău decît acum, și-o să vomîți, aici, pe covorul ăsta. Știu c-o să-mi fie și mai rău, întotdeauna mi-e rău în astfel de ocazii. Aș vrea să ies, dar nu prea mă țin picioarele. Ți-am mai spus să nu combini băuturile. Da, mi-ai spus. Crezi că e atît de ușor să rezîști? Să rezîști la ce? La băut. Trebuie să beau. Așa. . . din cînd în cînd. Dar să combini băuturile? Să bei vin cu țuică, cola cu votcă, bere cu cola, votcă și țuică, vin cu. . . ? Am băut eu atîtea?!

Mă țin cu mîinile de balustradă, nu? Asta fac, cred că sînt la etajul doi, mă țin bine de balustradă, stau cu picioarele în sus și cu capul în jos. Da, sînt două etaje sub mine, sau deasupra mea. Nu, nu deasupra mea. Stau cu capul în jos! Acum și pămîntul e deasupra mea.

– Idiotule, vrei să te omori?

Ăștia care au venit mă apucă de picioare, să-i ia dracu', mă trag, mă pălmuiesc și mă întind pe jos, dar nu-mi pasă, pentru că eu ascult aud ceva, ascult ceva, nu? Nu!? Ba da, ascult ceva. Așa că: LINIȘTE! Îl ascult pe Paul Rodgers, care îmi cîntă la ureche *Soon I will be gone*, iar asta-i comic, pentru că doar bunica obișnuia să-mi cînte în soaptă, cînd eram mic. *My girl, my girl, don't lie to me, tell me where did you sleep last night*, urlă acum altcineva, dar cu siguranță nu mai e Paul Rodgers, deși versurile îmi sînt cunoscute, seamănă a Nirvana cîntată aici pe scări – sau undeva departe, la un casetofon. Dar proștii ăștia, ei, voi, noi, tu, el, ea, ha, ha, voi, cei care v-ați adunat în jurul meu, voi, proștii ăștia, nu mă lăsați să ascult.

– Cine-i?

– Nu știu. Unu'. . . Nu l-am văzut pînă acum.

– Ce naiba caută aici?! E beat mort.

Nu-s beat mort, adică nu-s mort, de ce spuneți prostiile astea, cum să fiu mort, dacă-s beat?! Și, de fapt, nici beat nu sînt, ci doar obosit, cu toate că aș putea fi și beat dacă n-aș fi atît de obosit, sau poate că oboseala asta din beție vine... oricum, nu contează.

– Lăsați-l să doarmă.

Da, asta era de fapt ideea, lăsați-mă să dorm. Sînt obosit, foarte obosit. Poate c-am băut prea mult, dar asta nu mă împiedică să fiu obosit. Ai citit cartea aia a lui Llosa, cu catedrala? Nu. Și ți-am spus doar s-o citești! E prea greoaie, prea proastă, prea urîță, prea bună, prea deșteaptă... da' ce ți-a venit? Ce mi-a venit? Uite ce mi-a venit: lumea e ca o catedrală, iar proștii sînt credincioșii care se închină în ea. Vezi, asta e, credincioșii, adică proștii, stau în mijlocul catedralei, iar ăilalți, deștepții, stau singuri în strană, acolo unde nu-i vede nimeni și poartă conversații cu ei înșiși. Ce profund ești! Da, eu sînt unul dintre ăia care stau în strană. Aș vrea să stau și eu acolo, în catedrală, în mijloc, să mă-nchin. Da' ce, ești prost? Nuuu, nu sînt prost. Vreau să fiu! Doamne, cît de profund gîndești! Parcă nici n-ai fi beat! În ce hal am ajuns! Vorbesc cu mine însumi! Ca unul din cei care stau în strană. . .

– Uite ce-a făcut în jur! A vomitat. Tot holu-i murdar. Ce-o să-i spun administra-toarei? Cine l-a adus pe bou' ăsta la petrecerea mea? E ziua mea, la dracu'! Cine s-a gîndit să mi-o strice?

– Nu l-a adus nimeni. A venit singur.

Am venit singur, băieți. Ce, credeți că nu pot să nimeresc singur la un chef? Eu sînt obișnuit să le fac pe toate singur. *Taaare* sînt singur și *taaare* îmi vine să plîng din cauza asta! Nu-i vorbă, am prieteni. Mulți! Hei, ce naiba faceți?! De ce mă luați

pe sus? Tocmai mă plîngeam. Unde vreți să mă duceți?

– Îl băgăm în veceu.

– Mai bine îl ducem afară.

– Da' ce, îs prost? Să-l car în brațe două etaje? După ce că-i murdar tot cu... Uite ce murdar e!

Nu-i adevărat. De data asta chiar că vorbiți urît! Cu ce aş putea să fiu murdar? Doar nu vreți să insinuați că aş fi vomitat pe mine!? Ar fi de-a dreptul dezar... dezgare... dezagreabil!

– Îl băgăm cu capu-n butoiu' cu apă.

– E apă murdară, o folosesc femeile de serviciu pentru a spăla W.C-urile. E cu clor şi-i şi murdară.

– Las' că nu-i mai murdară decît el.

– Asta aşa-i. Să-l băgăm cu capu-n butoi!

Iar mă ridică. De ce naiba mă tot ridică? Cum de nu-şi dau seama că sînt obosit şi că pot să ametesc? Sclavilor! Dacă aş fi trăit în Antichitate, ce vremuri, dom'le, ce vremuri, v-aş fi făcut sclavi, sclavii mei. După ce m-aş fi plictisit de voi, porcilor, v-aş fi dat de pomană la un cerşetor. Ce viaţă duceau cerşetorii de atunci! Acum primesc cîtiva lei, pe cînd atunci, vreun paşă roman cobora dintr-o lectică, înfăşurat în alb, se apropia de cerşetorul din capătul străzii şi îi dădea de pomană un sclav. Da, eu aş fi fost paşă roman, un preşedinte, un rege sau ce mama dracului aveau ei... Da, asta aş fi, iar voi sclavii mei. Ce faceți? De ce vreți să-mi băgați capul în butoi? Nu vreau să mor! Mamă!

– Maamăăă!!!

Sînt prea obosit. Nici măcar nu pot țipa destul de tare. De fapt, abia dacă am țipat

în șoaptă.

- De ce l-ați băgat în butoi? Sînteți nebuni? Ce-i faceți?
- Îl răcorim.

Cine ești tu? De ce intervii pentru mine? Ești floarea și splendoarea mea? Lumina tinereții mele? Ce cauți tu aici, lumino?

- Da' ce te interesează asta? Îl cunoști?
- Nu, nu-l cunosc.
- Și-atunci?
- Ce vreți? Să stau cu mâinile în sîn, în timp ce voi omorîți un om?

Nu ești tu. Și te-ai dus, dulce minune... , spunea poetul ăla... acela cu iată vine-un sol de pace, acela cu zidirea omului, la zidirea omului se știe, Domnul a lucrat o veșnicie, noi lucrînd la fel, noi ne-am ales cu... ne-am ales cu domnul Eminescu... Nu ești tu. Ai altă voce. De ce dracu' ai apărut? Voiam să mor. Serios?! Voiai să mori? De asta ai strigat după mămica? Îmi pare rău c-am strigat. Așa-s eu, un nehotărît. Așa-s eu, un prost, pentru că iar vorbesc cu mine însumi.

– Pune încet piciorul pe prima treaptă... așa... Coborîm noi pînă la urmă. Așa, încet, încet... Următoarea treaptă. Stai! Nu te mai pot ține!

Mă doare! Mă doare și ameteșc tot mai tare! Toate treptele astea se lovesc de mine... Cred că ne-am rostogolit pe scări. Ne-am rostogolit amîndoi, iar ea, necunoscuta, a căzut peste mine, nu? Dar tu ce stai așa, cocoțată pe mine? Cine ești tu, mă rog, să stai așa, cocoțată pe mine? Și de ce naiba te vaiți?

– M-ai lovit, prostule! Chiar nu poți să stai în picioare? M-ai lovit foarte tare la mînă. Și mai avem de coborît un rînd de trepte!

Nu-i nimic, coborîm și treptele astea. De data asta o să te țin eu pe tine. Uite,

deja am început să te țin. Să mă ridic... Aproape am reușit. Dacă nu te-ai apleca, ar fi mai ușor.

– Ești greu, nu te pot ridica.

Ba poți. Vezi că poți? Deja-s în picioare. Uite, am găsit un perete de care să mă sprijin. Tu ai rămas jos, în schimb. Îți dai seama ce caraghioasă ești stînd așa jos? A, te-ai ridicat? Ce mă-ta ai?! De ce mă palmuiești?!

– Crezi că-s obligată să te car, bețivule?! După ce că vreau să-ți fac un bine, tu mă și trîntești jos. Mă împingi pe scări și nu-ți ajunge, bețivule! Te mai și sprijini de mine și mă trîntești jos. Nesimțitule! Unde stai? Spune-mi unde locuiești. Asta dacă vrei să te ducă cineva acasă. Unde stai?

– Acasă...

– Da, după tot ce mi-ai făcut, te mai și duc acasă. Spune-mi numai unde stai!

– Acasă!

– Nu zbiera la mine! Știu că stai acasă. Dar care ți-i adresa?

Știi ce înseamnă aia iubire, femeie? Nu știi. Presupun că n-ai întâlnit pînă acum iubirea. E firesc să fie așa. Ce știți voi, femeile, despre asta? Ia zi, mă, femeie, știi ce înseamnă aia iubire? Nu știi. Nici eu nu știu. Ar fi trebuit să știu, dar vezi tu, femeile astea... Te înșală cît ai clipi din ochi. Uite așa: eu clilesc acum din ochi și, gata, sînt înșelat. Dacă tu ai fi fost iubita mea, acum m-ai fi înșelat. Nu-i bine să clipești din ochi, nu? Țasta-i sfatul vostru pentru bărbați: nu clipiți, că vă înșelăm; mai bine stați continuu cu ochii închiși. Eh, femeile astea! Du-mă acasă și o să-ți fiu recunoscător. O să te invit mîine la un pahar de votcă. Ba nu, o să-ți fiu mai recunoscător decît atît: o să te invit la o sticlă de votcă. Ce, nu ți-ar plăcea să bei votcă pe gratis? Lasă că vă știu eu pe voi, femeile astea! Oricînd ați accepta o sticlă de votcă pe gratis. N-o să-ți

dau nici o votcă! Știu, de asta mă duci acasă, ca să te răsplătesc, ca să-ți cumpăr de băut. Nu! Auzi? Nu, cu „N“ mare! Nu-ți iau nimic de băut! Nu meriți.

Recunosc în întuneric căminul în care locuiesc. Aici stau, uite-aici. Asta este casa mea. Știi că sînt student? Daaa, sînt student, și locuiesc în cămin, aici. Uită-te, ce naiba! Doar îți arăt cu mîna căminul în care locuiesc. Uită-te în direcția în care arăt cu degetul. Vezi? Țasta e căminul meu. Locuiesc aici pentru că sînt student!

– Pen' că-s student.

– Ce arăți cu mîna? Aici locuiești?

– Îhî. De-aia, că-s stu...

– Bine. Numai să ne lase portarul să intrăm.

Portarul? Tu crezi că eu mă las intimidat de un biet portar? Ce, el e șeful? Eu sînt șeful lui. Din banii pe care îi dau eu pentru cazare trăiește el. Și-apoi, portarul ăsta mi-e prieten bun. Mă cunoaște bine. Sîntem prieteni la cataramă. Uite așa sîntem de prieteni: vezi? Ca astea două degete pe care le încrucișez. Mă rog, acum nu-mi iese chestia cu încrucișatul, că sînt cam obosit.

– Ce căutați la ora asta aici?

– El stă în căminul ăsta, domnule portar. Nu-l cunoașteți? S-a cam îmbătat seara asta și eu sînt prietena lui și l-am adus acasă. Stă aici, în cămin.

– Da' ce credeți, do'șoară, că io-i cunosc pe toți ăștia care locuiesc aici? Abia a început de două luni anu' universitar. De un' să-l știu pe ăsta? Îs o sută ca el cazați în cămin. Dați-mi o legitimație, ceva care să dovedească că, mă rog, domnu-i cazat aici. Că eu merg pe bază de dovadă.

Am legitimație. Într-un buzunar. Unde cauți? Unde ai pus mîna? Nu-i în buzunarul din față. Dar poți să mai cauți o vreme acolo, în față. Îmi place. Continuă! Nu mai

vrei? A, deja ai găsit legitimația aia? Era, totuși, în buzunarul din față? Păcat că ai găsit-o așa repede.

– Puteți să intrați. Da' să nu se mai întâmple. Dacă-l mai văd beat, fac reclamație la administrator. Și o să-l dea afară din cămin!

Vrei cheile? Cheile de la intrare? Caută-le. Tot la mine în buzunar. Da, din păcate astea sînt în buzunarul de la haină, lua-m-ar naiba. Data viitoare o să știu unde să le pun. În fine, uite, asta este camera mea. Îți place? Mă rog, nu contează. Important este că... Vezi? Te-am adus pînă aici fără nici o problemă.

Din nou mă trezesc cu o durere de cap ce-mi spune că noaptea trecută mi-am deplîns soarta așa cum numai eu știu s-o fac. Problema e că, la fel ca întotdeauna, nu-mi amintesc mai nimic din ce s-a petrecut. Tot ce îmi amintesc este că am ieșit să mă plimb seara, supărat pe ceea ce mi s-a întîmplat ieri. Ce mi s-a întîmplat ieri? A, da. Prefer să nu-mi amintesc. Iubita mea m-a părăsit pentru altul. M-am plimbat, am intrat într-o bodegă, firește, asta fac de fiecare dată cînd sînt supărat: intru într-o bodegă. Îmi amintesc că am ieșit la un moment dat, eram teribil de beat, am umblat fără vreo țintă pînă cînd am ajuns într-un complex de cămine... În care? Nu sînt defel sigur că știu în care. Am auzit muzică în unul dintre căminele acelea, am urcat... Da, era un petrecere. Apoi? Apoi nu mai știu.

Iar acum sînt în patul meu. Cum am ajuns acasă, oare? Parcă îmi aduc aminte de o fată. Ea m-a adus acasă?

Deschid ochii cu greutate și o văd pe cea de lîngă mine. Doarme îmbrăcată. Se trezește și ea, cînd mă aude mișcîndu-mă.

– Salut, îmi spune, și bună dimineața. Eu te-am adus acasă, îți mai amintești?

Se scoală leneș, cu ochii pe jumătate închiși, se duce la chiuvetă și își dă cu apă pe față, iar între timp eu mă străduiesc să leg o idee, ca să-i pot răspunde.

– Ce ai, ești mut? Nici azi noapte n-ai fost prea vorbăreț. Te-am adus acasă după niște indicații foarte greu de priceput.

– Îmi cer scuze, dar nu te cunosc.

Se prezintă, zîmbindu-mi.

– Ai fost cel mai beat om pe care l-am văzut vreodată, continuă ea să-mi zîmbească. Iar eu am văzut mulți oameni beți la viața mea. Ți fac o cafea?

Îi arăt unde este ibricul, punga cu cafea, reșoul.

– Cumplit de beat, continuă. Știi că am căzut pe scări? Da, am căzut amîndoi și ne-am rostogolit. Te-ai agățat de mine și...

– Îmi cer scuze.

– Nu-ți mai cere atîtea scuze. Mie mi-a plăcut experiența din noaptea asta. Mie îmi plac, în general, experiențele.

Cuvintele ei sună a promisiune.

– Ce fel de experiențe?

– De tot felul. Mi-ar plăcea să călătoresc, să văd lumea, să văd Venetia, Parisul, să ajung, poate, și prin Italia...

Cuget că este ceva suspect în gîndirea acestei fete, dar ăsta e ultimul lucru pentru care trebuie să-mi bat acum capul. Mă ridic din pat, îndreptîndu-mă spre chiuvetă.

– *Apropos*, spune ea, vrînd să-mi demonstreze cît de bine știe să respecte regulile fonetice ale limbii române, măsurîndu-mă de sus pînă jos, păstrîndu-și zîmbetul pe buze. *Apropos*, am fost nevoită să te dezbrac de haine. Erai ud, că cei de acolo te-au băgat într-un butoi cu apă.

– Într-un butoi cu...?!

Nu am timp să mă mir pînă la capăt, căci mă privesc și constat că sînt complet gol, ceea ce mă face să țopăi brusc, să mă arunc în pat și să mă acopăr.

– Mișto privești, rîde ea. Oricum n-ar trebui să te ascunzi, că nu mai ai de ce. Ți-am spus doar că eu te-am dezbrăcat și te-am văzut gol. Uite cafeaua.

Îmi beau cafeaua în tăcere, singurul moment în care comunic cu ea fiind acela în care o rog să-mi dea o țigară.

– Plec, îmi spune, atunci cînd tăcerea devine mult prea apăsătoare. Îmi pare rău că nu ești mai vorbăreț. Dar te înțeleg, dacă mă gîndesc mai bine.

Se ridică.

– Cînd să te mai caut?

Dau din umeri a neștiință.

– Ei, lasă, o să te găsesc eu. Sper numai să nu te găsesc în starea turmentată de beție în care ai fost azi noapte.

În starea turmentată de...?! Din nou mă minunez.

– Sigur n-o să mă găsești în starea aia, zîmbesc eu într-un sfîrșit.

Un zîmbet tîmp, ca întotdeauna.

Capitolul 5

Sînt prea abătut pentru a mă bucura de o zi de iarnă strălucitoare. („Iarna ne îmbracă în mantaua ei pură, imaculată, ar spune iubita mea hippie, iarna îmi oferă fulgul de nea ce străbate un drum anevoios de la cer pînă la mine, asemenea viselor mele, asemenea idealurilor, apoi se topește în palma în care eu, ignorantă, îl primesc.“)

Mă așez pe o bancă din parcul în care am reîntîlnit-o pe ea. Îmi amintesc zîmbetul, frumusețea ei – „ah, ce minunăție!“ – o iubesc, plîng, dar îmi șterg rapid lacrimile. Bine fac, căci se apropie de mine prietenul meu cel mai bun, prietenul meu bondoc și pistriuiat, mereu vesel, mereu superficial, mereu în preajma mea în momente nepotrivite.

– *Hi, man!* mă salută și-mi trîntește cu mare veselie o palmă pe spate. *How are you today?* Băi, ție nu ți-e frig? Stai cu curu' pe banca asta și afară-s minus o sută de grade.

Poate mi-e frig, dar n-am remarcat asta pînă acum, gîndesc eu. Ce trist!

– Nu mi-e frig, îl liniștesc.

– Ce, ești într-o criză de melancolie?

Rîde superior, ca și cum melancolia ar fi ultimul stadiu de decădere în care ar putea ajunge un om. Rîde superior, iar mie mi-e rușine.

– Eu?! exclam, dînd energic din cap. Nu, nici vorbă. De unde melancolie? Eu doar mă simt puțin cam rău.

E normal să mint dacă vreau să-mi păstrez neștirbită reputația de bărbat impasibil în fața dificultăților. E o reputație la care țin enorm.

– *My God!* Da' ce ai, te-ai răcit?

– Da, cred că am răcit.

– Băi, ascultă-mă ce-ți spun. Ia o sută de aspirine, bea ceaiuri, fă pe dracu-n patru să te însănătosești pînă diseară, că la noapte te prezinți la mine în cămin. Fac chef. O să iasă un *show* de zile mari. Pe cuvînt de onoare, o să iasă *strong*!

Prietenul meu pistruiat și bondoc e student la Politehnică, iar cei de la Politehnică sînt niste tipi trăsniți – cel puțin așa susțin ei –, ceea ce înseamnă că va avea loc o petrecere cu adevărat de zile mari. Gîndul la ce va urma mă înveselește oarecum, așa că accept fără ezitare invitația.

În drum spre casă am o extraordinară revelație: sînt tîmpit! Și, ca un tîmpit care se respectă, m-am cantonat cu entuziasm în amintirea iubirii mele hippie. Gata! Jur – ba nu, promit – că nu mă voi mai gîndi la ea. Și voi începe chiar de diseară. Sau chiar de acum.

În așteptarea evenimentului din seara asta, nu prea am ce face. Merg la un film, acasă nu îmi doresc să stau, mi-e teamă să nu înceapă iarăși visele cu iubita mea hippie în rol principal. Merg deci la un film, mă plimb apoi pe străzi, trec nepăsător prin dreptul unei frizerii, apoi îmi vine o idee, mă întorc din drum, intru în acea frizerie și cer un ras.

– Ce să rad? izbucnește în rîs frizerul, privindu-mi chipul imberb.

– Capul, îl lămuresc cu seriozitate. Vreau să mă tundeți zero, apoi să mă radeți în cap.

– Aha... Nu-i cam frig pentru asta?

– Ce vă pasă?! mă răstesc, iar el se încruntă instantaneu și tace pînă la sfîrșitul întregii operațiuni.

Cred că voi crea o excelentă impresie la cheful ce urmează – „Extraordinar! Se tunde în toiul iernii. Ce interesant!” –, iar pentru asta merită să fiu stoic, să suport

gerul de afară, chiar dacă ajung acasă cu lacrimi în ochi, strângînd din dinți, chiar dacă, după ce-mi bag căpățîna cheală sub robinetul cu apă fierbinte, simt că înnebunesc de durere și urlu cîteva secunde atît de tare, încît primesc vizita vecinului din camera alăturată, care-și închipuie că au năvălit tîlharii peste mine.

Stau cu capul vîrît după dulap, sînt aplecat și:

– Caut ceva, îi spun vecinului.

– Da' de ce-ai urlat?

– Lasă-mă, mi-a căzut o cratiță pe picior, am urlat pentru că m-am lovit. Dar acum caut ceva, scuză-mă.

Vecinul pleacă, eu îmi scot capul de după dulap și răsuflu ușurat, mă îmbrac grăbit și plec, la rîndul meu.

Ajung la căminul în care e cazat prietenul meu bondoc și pistruiat cu un prosop în jurul capului, căci fes nu am, nici fular, n-am considerat niciodată necesare asemenea accesorii vestimentare. Portarul îmi aruncă o privire perplexă, dar nu spune nimic. E portar într-un cămin de studenți, a văzut destule ciudățenii la viața lui, un student care vine de-afară cu un prosop în jurul capului nu e chiar o chestie complet ieșită din comun.

La etajul unu petrecerea e în toi. Bat cu piciorul în ușă, mi se deschide și:

– Hello, bătrîne! se arată bucuros prietenul meu. Ce ți-ai pus boarfa aia-n cap?

Îmi dau jos prosopul, scoțîndu-mi la iveală chelia lucitoare.

– Mamă! exclamă el. Îți stă foarte *cool*. Băieți, le atrage el atenția celorlalți, printre care se află și cîțiva cunoscuți de-ai mei, uitați ce nou *new look* și-a tras ăsta. Ascultă-mă ce-ți spun, mi se adresează el, îți stă foarte *cool*.

Cîțiva se apropie și mă salută.

– Îți stă bine, mă felicită un coleg.

– Arăți ca o p...ă cu urechi, dar ție ți se potrivește, îmi face complimente o fată ce mă cunoaște de mai multă vreme.

– Ești prost?! Acum, în toiul iernii, tu te razi în cap?! se miră o altă cunoștință.

Cu alte cuvinte, apariția mea e un succes. De fapt, asta e tot ceea ce contează. Ce înseamnă oare succesul? Oare nu tocmai bucuria de a fi admirat de alții? Pentru mine, în asta constă. Atîta vreme cît reușesc să șochez și să fiu admirat pentru asta, mă simt un ins împlinit. Dacă reușesc să cîștig o groază de prieteni prin comportamentul meu, nu contează eforturile pe care le fac să-mi construiesc un astfel de comportament. Nu mai contează nimic altceva în afara succesului.

Nu cu mult timp în urmă am citit într-un ziar părerea unui psiholog ori psihiatru american, care, după douăzeci și doi de ani în care a studiat problema tunsorii, a ajuns la concluzia că bărbații cu păr lung sînt mai puternici din toate punctele de vedere. Și, în primul rînd, sînt mai inteligenți. Gîndindu-mă la legenda biblică a judecătorului Samson, s-ar părea că ar trebui să-i dau dreptate psihologului. Dar eu nu mă simt acum, în nici un caz, mai puțin puternic ca înainte. Dimpotrivă, primirea care mi s-a făcut a fost de ajuns ca să mă bine dispună, ca să îmi reînvie pofta de distracție.

Adevărata distracție începe însă pentru mine abia după ce consum cu mare poftă cîteva pahare cu tărie. Uit ce mi s-a întîmplat de curînd din cauza băuturii. De fapt, nu uit: puțin îmi pasă! Dacă beau, îmi permit să rîd din orice, să dansez cu oricine, să spun oricui ceea ce-mi trece prin cap.

O fată mă privește cu simpatie, remarc asta după ce, timp de aproape o oră, îi observ orice gest. Îmi dau seama că nu are nici un însoțitor, așa că o invit la cîteva dansuri lente. Pentru început. Mai tîrziu, pe un *rave* de primă clasă, o aduc alături

de mine în mijlocul încăperii, îmi fac loc cu mâinile și încep să mă zbîntui din toate puterile, urlu congestionat la față, însoțind astfel urletele cîntărețului a cărui voce se revarsă prin difuzoare, ridic și cobor mâinile la fiecă secundă, păstrez ritmul înnebunitor, apropiindu-mă și depărtîndu-mă sistematic de noua mea cunoștință, amenințător, cu gura larg deschisă, cu ochii gata să îmi sară din orbite, zbier, cad în genunchi, mă ridic, sar, urlu, iar biata față, țeapănă, împietrită, mă privește cu milă. Înfocat, îmi iau un avînt prea mare, mă împiedic, mă prăbușesc la picioarele ei, mă agăț de blugii săi, nimeresc cu capul exact acolo unde pantalonii se încheie și rămîn așa timp de cîteva secunde, cu buzele lipite de fermoarul blugilor, ținîndu-mă cu mâinile de fundul fetei – un moment pe care îl trăiesc cu intensitate –, deși ea, jenată, încearcă să mă îndepărteze. Mă ridic în cele din urmă și primesc o palmă zdravănă, apoi apuc să o mai văd pe cea care m-a pălmuit ieșind nervoasă pe ușă. Hotărît lucru, în ultimul timp nu prea am noroc la fete. Rîd, pentru că și ceilalți rîd, pe urmă mă așez pe un scaun, aproape întristat.

Și aproape întristat stau pe acel scaun un timp, fără să mă gîndesc la ceva anume. Nici nu știu motivul pentru care nu-mi vine să mă ridic și să continuu începuta distracție. După vreo jumătate de oră, se apropie de mine unul cu o față mongoloidă, îmi pune mîna pe umăr și-mi vorbește pe un ton amical.

– Ce ai, îmi urlă el în ureche, ca să acopere zgomotul făcut de muzică, ești cumva supărat?!

– Mă cunoști de undeva?! strig la el.

Decibelii de atmosferă îneacă încercarea mea de comunicare, o scufundă într-un vaier prelung, tumultuos, imaginea unui șoarece ce chițăie printre picioarele porcilor mistreți îmi apare în minte, apoi aud în ureche:

- Ce?!
- Mă știi de undeva?! mai încerc eu o dată.
- Nu! recunoaște el. Da-mi placi! De fapt, îmi place foarte mult chelia ta!

Fiind vorba despre un compliment, ar trebui să mă simt măgulit. Însă nu simt absolut nimic. Tipul mă mîngîie pe cap, apoi îmi trage cîteva palme ușoare pe chelie, iar eu îmi spun că, iată, nu e mare deosebire între mine și acel moșulică fără păr din spectacolele lui Benny Hill.

Îi fac semn să-și aplece urechea spre mine.

– Ești homo?! urlu.

Se încruntă brusc.

– Nu, cum să fiu?! răspunde, iritat de bănuiala mea.

– Atunci?

– Atunci, ce? De ce-am spus că-mi placi?

– Îhî, mormăi, și dau din cap afirmativ, ca să fiu sigur că înțelege.

– Nu știi, ridică el din umeri. Îmi placi și vreau să-ți fac o favoare! Uite, eu mă ocup de *a-a-aje*!

Într-un colț al camerei, scenă de urmărit cu camera ascunsă: doi oameni crispați, unul stînd pe scaun, unul în picioare, discută. Cea mai bună demonstrație practică privitoare la calitatea de receptor a urechii. Observarea gesturilor reflexe: mîna așezată sub formă de pîlnie în spatele urechii, apropierea pînă la atingere a capetelor, gura lipită de urechea celuilalt, și totuși:

– Cu ce dracu' te ocupi?!

– Cu tatuajele! zbiară. Cu ta-tu-a-je-le! Mi-am zis că ar fi interesant să-ți fac unul pe chelie! Ce părere ai?

Înțeleg, în sfârșit. E vorba aici de extazul, frământarea, dorința ce-l cuprinde pe artist în momentul în care descoperă materialul perfect pentru realizarea operei sale. Pictorul se simte tentat de o pânză bine întinsă, sculptorul îngenunchează în fața blocului de marmură visat, poetul... Poetul nu îngenunchează în fața nimănui, a nici unui obiect, el doar se smerește în fața dumnezeului ăluia al lui, căruia îi zice inspirație, dar nu despre poet este vorba aici. Ci despre mongoloidul artist, creator de tatuaje, care a descoperit în chelia mea suportul perfect pentru artă. Iar mie mi se pare o idee demnă de luat în seamă. O idee care mă face să uit de starea mea aproape tristă.

– Ce fel de tatuaje?! întreb curios.

– Ți pot arăta! Am modelele în cameră. Stau cu un etaj mai sus, și face un semn cu degetul arătător spre tavan.

Nu îi trebuie prea mult timp ca să mă convingă să-l urmez. Sînt foarte receptiv la orice idee nouă. Pe hol, solistul din difuzoare urlă rezonabil, iar pe mine mă cuprinde o senzație de eliberare, ca o căldură, ce-mi provoacă tremurul cărnii, din cap pînă-n picioare. Iată o plăcere cu adevărat carnală, despre care filosofi n-au vorbit niciodată: plăcerea evadării din zgomot.

Intrăm într-o cameră cu patru paturi. El scoate din dulap o mapă cu o serie de desene și mă pune să aleg. Un păianjen care tocmai devorează o muscă, un Iisus cărîndu-și crucea pe drumul Golgotei, drumul nu apare, dar e ușor de dibuit în închipuire, o sabie înfiptă într-o inimă – mă atrage, dar nu mă opresc la acest desen, prea plat –, un cap de diavol cu gură deschisă și dinți ascuțiți din care curg picături roșii, un ochi înlăcrimat, un bărbat răstignit între picioarele unei femei („desen care e o copie, îmi spune artistul, a superbului tablou – trebuie să-l știi – al lui Dali *Christ al lui Jean Delacroix*)... Bineînțeles, aleg ultimul desen.

Mongoloidul îmi apreciază alegerea și își pregătește ustensilele.

– Acum?! mă minunez. Azi vrei să-mi faci tatuajul?

– Da' cînd?!

– Păi, nu știu. Eu...

– Hai, nu te mai codi ca o fată mare.

Nu știu ce experiențe o fi avut el cu fetele mari, nu mă interesează, dar de ce să ezit atîta, îmi spun, provocîndu-mi curajul, întotdeauna mi-am dorit un tatuaj, de ce să pierd ocazia? Toți o să mă admire, o să fac senzație mai ceva decît în seara asta, cu lipsa mea de păr. O să am succes. Accept.

– O să te doară puțin.

Nu mă doare puțin. Simt că plesnesc de durere, dar nu mă vaiet, căci ar fi jenant s-o fac, un bărbat nu se plînge în fața unei oarecare dureri. După vreo două ore, scap din mîinile artistului și, în drum spre casă, golesc o sticlă de rachiu. Ajung în căminul meu, mă trîntesc în pat și...

Mă trezesc, bineînțeles, cu senzația de greață atît de experimentată de mine pînă acum. Mă spăl pe față și îmi descopăr în oglindă ciudățenia de pe cap. Trece un timp, apoi, cu prosopul în jurul capului, bat la ușa vecinului meu. Îi întind niște bani, îl conving că sînt bolnav – „am răcit pe gerurile astea cumplite“ –, el mă compătimește – „ieri îți cade o cratiță pe picior, azi îți cade răceala asta pe cap“ –, iar după toate aceste politeturi, îl rog să iasă pentru a-mi cumpăra un fes. Am de gînd să nu-mi mai dau jos fesul din cap, pînă ce nu-mi va crește părul îndeajuns ca să acopere monstruoza scrijelită pe creștetul meu.

Sînt cumplit de idiot. Uneori.

Capitolul 6

Nu pot ști în ce măsură cred în Dumnezeu. Nu mi-am pus această întrebare de mult timp. Din vremea copilăriei când, forțat de credința absolută a mamei mele, mergeam plîngînd la biserică și ascultam plictisit, timp de cîteva ore, niște predici care se doreau a fi un înlocuitor bine venit al jocului de fotbal alături de prietenii mei. Pe atunci mă întrebam uneori dacă Dumnezeu există, dar ezitam să dau un răspuns, de teama vreunui trăsnet căzut din senin.

– Neapărat să te spovedești! îmi urlă într-o zi mama în receptorul telefonului. Dacă nici acum, în prag de Crăciun, nu o faci, atunci când? Eu să te scap pe tine de păcate, inconștientule? Eu să... .

– Mă spovedesc, spun repede, încercînd să opresc șuvoiul de apostrofări a căror folosință e anticipată de maică-mea.

– Te spovedești? Nu cred. Ești un păcătos. Nu-ți place să mergi la biserică. Nu crezi în Dumnezeu. Totdeauna am încercat să te fac să știi ce înseamnă frica de Dumnezeu. Dar tu, nu! Tu nu știi decît...

– Ți-am spus că mă spovedesc!

– Să o faci, că, dacă nu, așa mare cum ești, o să te bat de-o să-ți dea pereții.

Expresia asta cu datul pereților e folosită de mama de fiecare dată cînd i se pare necesar să amenințe, iar eu, oricît m-aș strădui, nu-mi dau seama ce ar trebui să-mi dea pereții. Dar, în ciuda amenințării, mama încă nu e prea supărată, știu asta pentru că deocamdată n-a început să-mi vorbească despre mine la persoana a treia. De obicei, cînd începe să-mi vorbească așa, știu că împotrivirile mele nu mai au nici un rost.

– De parcă ai cum să afli dacă am fost la biserică sau nu, îi spun arțăgos.

– Aha! Deci n-ai de gînd s-o faci!

– Ba da, dar...

– Nici un „dar“! Jură-mi că te spovedești!

Sînt un tip care nu se prea dă în vînt după formalismele astea religioase. Am afirmat că nu pot ști cît de mult cred în Dumnezeu. Dar, în orice caz, nu sînt ateu. Îmi fac cruce uneori, înaintea vreunui examen important, sînt îngrozit alteori la gîndul că aş putea să mă prăjesc în iad după moarte, mai dau cîte un ban la cerșetori, atunci cînd îmi amintesc cele spuse de bunica mea: „Copchile, în Sfînta Scriptură scrie negru pe alb că nu pe Pămînt îți strîngi tu comori, ci acolo, sus, în ceriuri“. Dau bani la cerșetori și îmi imaginez un seif pus deoparte pentru mine în rai, un seif în care se adună leu cu leu. Dacă ajung să mă gîndesc totuși prea mult la comorile din cer, încep să fiu deprimat. Asta deoarece îmi dau seama de faptul că seiful meu de-acolo nu-i prea încărcat.

Nu sînt deci un ateu. Dar cam la cele povestite anterior se reduce misticismul meu. Dacă mă refer la cel religios-creștin. Există însă un altfel de misticism, unul oarecum păgîn, încărcat de superstiții. Iar pe acesta mi-l însușesc cu seninătate. Datorită lui, sînt rare zilele de treisprezece ale lunii în care îmi permit să ies din casă. Tot datorită lui, mă enervez cumplit atunci cînd văd vreo pisică neagră în fața mea, pun mîna pe primul bolovan pe care îl zăresc în cale și încep să fugăresc biata mîță pînă cînd pericolul ca ea să-mi taie calea este îndepărtat. Apoi ocolesc cu mare grijă urma invizibilă pe care a lăsat-o animalul. În fine, tot datorită acestui misticism, nu mi s-a întîmplat niciodată să jur fără să-mi respect jurămîntul. De fapt, mi s-a întîmplat o dată. Am jurat, pe cînd aveam zece ani, că mă voi lăsa definitiv de fumat. În ziua în care m-am reapucat să trag din țigară, la vreo două săptămîni după rostirea jurămîntului, am luat primul meu patru la școală, am fost bătut pentru întîia și ultima oară de

tata cu cureaua, iar seara am făcut febră de aproape patruzeci de grade și medicul a informat-o pe mama că am pojar. Atunci mi-am jurat să nu-mi mai încălc niciodată vreun jurământ. Și m-am ținut de cuvânt pînă acum.

– Nu jur, îi spun mamei la telefon, hotărît.

– Nu jură, măgarul, nu jură, porcul, necredinciosul, deci n-o să se ducă la biserică, așa e el, întotdeauna a fost un ticălos, ce să mă fac? Ce să mă fac cu un asemenea copil?!

Scrîșnesc din dinți și:

– Jur, naibii, numai taci! Uite că jur!

Ceea ce înseamnă că-s obligat să mă duc la biserică.

Dacă e să mă gîndesc la Iisus, pot să recunosc că am o oarecare simpatie pentru el. Poate pentru a dus o viață destul de interesantă. Dar, deși se poate spune despre el că a fost cel mai mare orator al tuturor timpurilor, cel mai bun făcător de minuni și cel mai talentat specialist în învieri, nu sînt totuși suficiente aceste superlative pentru a mă face să cred necondiționat în dumnezeirea lui. Pentru că, în același timp, se poate vorbi depre Iisus ca despre un tip care habar n-avea să țină o chitară în mînă, care era complet afon în ceea ce privește regulile jocului de fotbal, care credea că pămîntul e plat și care nici despre existența Americii nu știa mare lucru. Oricine ar trebui să fie de-acord cu mine cînd afirm că, la unul care se presupune c-ar fi fost fiu de Dumnezeu, sau chiar Dumnezeu însuși, în opinia dreptcredicioșilor ortodocși și catolici, asemenea lipsuri sînt cam greu de suportat.

Lăsîndu-l deoparte însă pe Iisus, rămîne ideea de Dumnezeu. O idee cu care uneori mă împac bine, pe care alteori o înghesui într-un colț insignifiant al temerilor mele

de tot felul. Această idee a căpătat pentru mine diferite forme de-a lungul timpului. Niciodată însă nu s-a conturat clar în mintea mea. Sau, poate... Poate o singură dată.

Cu ceva vreme în urmă, un om ce se autointitula profet ținea un discurs, urcat pe stîlpul unui gard, la marginea unei piețe. L-am ascultat cîteva minute.

– Dumnezeu e Creator, spunea. Dar e doar Creatorul involuntar al visului din care facem cu toții parte. Nu existăm, decît prin faptul că El ne visează. Tu ești cu adevărat?

Cel vizat de întrebare, un bătrîn serios, i-a făcut semn cu degetul spre cap.

– Întoarce-te la ospiciu.

– Noi toți, a vorbit închipuitul profet, fără a ține cont de sfatul primit, avem doar amintirile inventate de Creator. Eu nu exist, așa cum nici voi nu existați, decît în memoria Visătorului. Eu nu am mîncat ieri. Dar Dumnezeu a visat că am mîncat. Acum îmi amintesc că am mîncat, pentru că Dumnezeu visează că-mi amintesc. Nu credeți? i-a întrebat pe curioșii din jur. Știți de ce nu credeți? Pentru că Dumnezeu nu visează să credeți. Poate vă spuneți că ar fi un vis prea complex, din moment ce apar atîtea personaje. Doar populația Pămîntului are șase miliarde de oameni! Dar, oare, din ceea ce cunoaștem deja despre visele noastre, nu am ajuns la concluzia că reprezintă ceva mult mai complex decît amintirile pe care le păstrăm despre ele?

N-am avut treabă și m-am gîndit la acel profet, care mi-a oferit singura imagine oarecum acceptabilă a lui Dumnezeu. Iar acum nu-mi dă pace amintirea asta, deși faptul că mă aflu în biserică ar trebui să-mi alunge gîndurile păgîne. Căci păgîn este un gînd care-l trădează pe Dumnezeu ortodox în favoarea unui oarecare Visător. Dar profetul pomenit, închipuit sau escroc, a obținut de la mine ce și-a dorit, în cuvîntarea lui de-atunci. O vreme m-am întrebat serios, în timp ce citeam o carte sau spălam

vase, dacă nu cumva cartea din mîna mea ori vasele din chiuvetă nu există, fiind doar niște închipuiri din somnul agitat al unui Dumnezeu căzut în banalitate prin faptul că visează. Apoi am depășit vîrsta de optsprezece ani și, într-o noapte pe care mi-o petreceam cu iubita mea din acea vreme, am avut revelația unui Dumnezeu pervers. Unui Dumnezeu cuprins de frenezia viselor erotice, cu femei frumoase și urîte, cu bărbați bine intenționați sau bătărași... Cum închipuirea mea o lua razna sub impresia acestei revelații, Dumnezeu în baie, Dumnezeu după boscheți, Dumnezeu privindu-și bărbăția în fața oglinzii, am considerat că ar trebui să-mi fie rușine, și l-am eliberat pe acest Dumnezeu personal de corvoada existenței sale.

Cu atît mai curios mi se pare să-mi revină în memorie în acest moment ideea de Dumnezeu-Visător. Tocmai acum, cînd mă aflu la coada pentru iertare pe care o formează credincioșii ortodoși, acum, cînd muștrările de conștiință cu privire la păcatele pe care le-am făcut de la ultima spovedanie ar trebui să fie mai intense, eu revin la Dumnezeul meu visător și pervers, născut într-un parc, pe banca unui profet cam dement! Ar trebui să mă gîndesc la altceva. De pildă, la oamenii din jurul meu, la ce-i face pe ei să se adune aici. Căci, cu siguranță, nu toți sînt trimiși să se spovedească de mamele lor fanatice și autoritare. Și atunci?

Și-atunci, se pare, mulți oameni chiar se simt vinovați înainte de Crăciun. Și mulți se grăbesc să dea bani popii, în schimbul iertării. Iar mie observația asta îmi dă prilejul să filosofez puțin, cu privire la marfa cea mai cumpărată în preajma sărbătorilor religioase: iertarea. În ciuda faptului că aproape fiecare om așteaptă cu nerăbdare sărbătorile în primul rînd pentru îmbelșugatele mese la care are prilejul să participe, marfa cea mai căutată nu este carnea pentru fripturi, zahărul sau făina pentru prăjituri. N-am văzut cozi mari la zahăr sau la carne. Ci cozile cele mai mari și mai plictisitoare

se formează la pupat mîna popii. Cozi plictisitoare, pentru că, dacă stînd la rînd pentru carne ai ocazia să mai auzi un banc bun sau o înjurătură, la coada pentru iertarea păcatelor nu auzi decît: „Miluiește-mă, Doamne, că-s tare păcătos“. Noroc că iertare găsești pe toate drumurile, adică în toate bisericile. Nu-mi pot imagina ce s-ar întîmpla dacă și iertarea ar fi o marfă ce s-ar putea consuma repede. Probabil n-ar lipsi mult ca vînzătorii, adică preoții, să fie linșați.

– Dă-ți jos fesul din cap, îmi întrerupe cineva șirul gîndurilor. Ești în locașul sfînt. Nu se cade să-ți ții acoperit capul.

Mă trage de mînă un individ tînăr, cu o bărbuță neagră spînzurată de chip, unul dintre studenții la teologie probabil, care îl ajută pe preot. Lăsîndu-mă în voia gîndurilor cu privire la Dumnezeu-Visător și la nevoia de iertare a credincioșilor creștini, am uitat să-mi fac griji privitoare la fesul pe care eram nevoit să-l port pe cap, din pricina tatuajului.

– Nu pot, șoptesc.

Popa se uită la mine mirat, căci tocmai mi-a venit rîndul la sărutat mîna.

– Poftește, tinere, mă invită el să mă așez în genunchi. Dar mai întîi descoperă-ți capul, îmi spune și preotul, pentru a fi plăcut în fața lui Dumnezeu.

Nu cred că o să-i fiu prea simpatic lui Dumnezeu, cuget instantaneu, dacă o să-mi dau jos fesul din cap. Și cu atît mai puțin preotului.

Mă așez în genunchi, ridicînd ochii spre slujitorul bisericii, cu umilință.

– Părinte, știți, eu... Am ceva desenat pe cap.

Tînărul cu bărbuță care mi-a vorbit cu cîteva clipe în urmă nu mai are răbdare să asculte. Îmi dă jos căciula, scoțînd tatuajul la vedere, în toată splendoarea lui. Un bărbat răstignit între picioarele unei femei nu se constituie într-o imagine chiar

potrivită pentru a fi inclusă într-o icoană.

Aud bolborosindu-se a indignare în spatele meu – „Vai, ce grozăvenie! Doamne iartă-mă!“ , bunii credincioși aflați în căutarea iertării nu sînt obișnuiți cu asemenea extravagante. În același timp, bătrînul preot cascadează ochii mari, ținîndu-și privirea pe creștetul meu. Jenat, mă ridic, iar tînărul teolog îmi întinde grăbit căciula. Mi-o așez pe cap, trăgînd-o pînă peste urechi.

– Multe păcate trebuie să-ți fie iertate, fiule, aud glasul popii, care mă apucă de mîneacă și mă obligă să mă așez în genunchi, din nou.

Îmi pune patrafirul pe cap, se apleacă spre mine și îmi șoptește în ureche, cu obidă:

– Ia zi, ce păcate mai ai, pe lîngă nenorocenia încrestată pe capul tău?

O senzație ciudată de vinovăție, sporită și de rușine, mă face dintr-o dată să uit de orice alt Dumnezeu și să devin un foarte pios credincios ortodox.

– În primul rînd, părinte, îmi cer iertare pentru desenul de pe cap. N-am vrut. Am fost la ziua unui prieten, m-am îmbătat și mi-am tatuat lucrul ăsta jenant pe creștet. . . Eu beau prea mult părinte și ăsta-i mare păcat, știu. Dar eu fac de multe ori prostia asta nu pentru că nu mă pot abține, ci pentru că, spre rușinea mea, nu vreau să mă abțin. Îmi pare sincer rău și-mi cer iertare.

– Dumnezeu să te ierte. Eu te iert, dar nu-i frumos. O să-ți dau un canon mare pentru asta. Dar să vorbim acum despre alte păcate. Mergi duminică la biserică?

– Nu prea, răspund, fidel ideii de sinceritate născută în urma situației pe care am creat-o.

– Rău. Dar rugăciune spui?

– Numai uneori.

Adică atunci cînd, copil fiind, izbucnea o furtună și bunica alerga înnebunită după

icoane și mă puneă să stau în genunchi în fața lor, sau, mai de curînd, înainte de examene.

– Să spui de-acum încolo. Alte păcate?

– Păi. . .

– Ai căzut în curvie?

– Cum adică?

– Cu femeile, știi tu, fiule. Ai avut în patul tău multe femei?

– Așa și așa. Destule, mint eu, sperînd ca Dumnezeu să-mi ierte minciuna asta nevinovată, născută din vanitate.

– Iarăși, rău. Fumezi? De băut mi-ai spus că bei prea mult. Dar de fumat, fumezi?

– Fumez, părinte.

– Să nu mai fumezi și să nu mai bei. De ce faci toate astea? Ce-ți trebuie să tragi fumul dracului în plămîn și să bei poșirca lui?

– Eu, părinte. . . știți. . . Prietenii mei beau și fumează. Cum aș putea să nu beau și să nu fumez? M-aș face de rușine în fața lor.

– Așa prietenii nu trebuie să ai, fiule. Ei te duc la pierzanie. Domnul ne învață că împărăția Sa este a celor umili, nu a celor lăudăroși, nu a celor care vor să placă lumii. „Capul plecat sabia nu-l taie.“ Umilința, și nu făloșenia este plăcută lui Dumnezeu. Iar în fața Lui trebuie să fii plăcut.

– Nu este de ajuns ca sufletul să-ți fie curat, părinte?

– Ba da, fiule. Dar sufletul, ca să fie curat, trebuie pus în concordanță cu faptele. Așa vrea Cel de Sus. Numai unele fapte îi sînt plăcute: cele bune. Iar căile rele sînt multe. Și întortocheate. Ia, spune: cît de bine îl cunoști tu pe Dumnezeu, ca să știi să te ferești de cele rele?

– Cred că... cred într-un fel în Dumnezeu, părinte.

– Eu am întrebat doar cât de bine îl cunoști pe Dumnezeu. Pentru că, după faptele tale, nu aș zice că...

Mi se pare o întrebare stupidă. Cel mai simplu răspuns ar fi că nu-l cunosc pe Dumnezeu. Logica pare chiar să respingă existența lui. Și, uneori, eu cred în logică. De fapt, nu sînt sigur chiar convins că, logic, Dumnezeu e o himeră. Îmi amintesc că, odată, chiar fusesem aproape să-i accept, rațional, existența.

Avusesem o discuție cu un propovăduitor. „Nu există argumente, i-am spus, care să susțină existența lui Dumnezeu.“ „Să presupunem, și-a început el pledoaria, că te plimbi prin deșert. La un moment dat, vezi în plin pustiu o vilă superbă, cu piscină în față, mă rog, cu toate facilitățile. Cum a apărut ea acolo?“ „De Fata Morgana ați auzit?“ „Nu-i aici vorba de nici un miraj, pentru că tu intri în vila aia, faci baie în piscină... Îți spui cumva că toate astea au apărut din senin? Că a bățut vîntul, a adunat nisipul și, iată, a apărut o clădire, cu covoare înăuntru, cu televizor, telefon, argintărie și piscină în față?“ „Da' ce-s, idiot?! Normal că vila aia ar fi construită de un om!“ „De un om, de o inteligență, vezi? În cazul ăsta, imaginează-ți universul ca un deșert, iar Pămîntul ca o vilă în pustiu: cu ape, cu păduri, cu păsări, cu oameni. Îți poți închipui că toate astea au apărut din senin?...“ Cred c-am avut nevoie de un minut de gîndire ca să spun: „S-ar putea să aveți dreptate“. „Sigur că am. Vezi tu, probabilitatea ca lumea noastră să fi apărut din senin e echivalentă cu probabilitatea apariției unui dicționar complet după o explozie în tipografie.“

Cum spuneam, propovăduitorul acela a fost foarte aproape să mă convingă definitiv de existența lui Dumnezeu. Iar acum preotul ăsta încearcă să facă același lucru, folosindu-se însă de un limbaj greoi, îmbîcsit, un limbaj preoțesc. Așa se face că, pe

măsură ce îl ascult, îmi dau tot mai mult seama că sînt prea păcătos pentru a fi iertat în totalitate. Momentul meu de pioşenie a fost intens, oarecum plăcut, dar de foarte scurtă durată. Sînt păcătos în primul rînd pentru că îmi doresc prietenia unor oameni, pentru că nu pot să-mi accept cu seninătate singurătatea. Încep să înţeleg astfel că ceea ce-mi lipseşte mie este vocaţia de pustnic. Şi, firească reacţie din partea mea, această revelaţie a păcatului îmi şterge încetul cu încetul sentimentul de culpă. Vorbele preotului îmi par tot mai ridicole.

– ...de asta, îl aud continuîndu-şi predica, canonul tău va fi să stai singur în casă în fiecare marţi, să citeşti cărţile sfinte şi să spui rugăciuni întru iertare. Să posteşti două zile pe săptămînă, post negru, să nu pui alcool în gură un an de zile, să nu mai fumezi niciodată, să nu...

Mă ridic brusc în picioare. Şi rîd. Fac o cruce mare în faţa preotului, care mă priveşte din nou cu ochii măriţi, îmi dau jos fesul, mă întorc spre credincioşii ce aşteaptă la rînd şi îmi aplec capul în aşa fel încît ei să poată vedea tatuajul. Rîd şi mai tare şi dau din mîină a lehamite. Mă îndrept apoi spre ieşire.

– Iată ce face Satana în Sfînta Biserică, aud în urma mea vocea bătrînului popă. Sau poate a altcuiva, dar nu mai contează.

Mă plimb pe străzi mai bine de-o oră, fără vreo ţintă, încercînd să-mi explic comportamentul. De ce teribilismul ăsta? În fond, acolo nu era nici unul dintre prietenii mei, ca să încerc să-i impresionez. Atunci, de ce? Nu reuşesc să gîndesc nimic coerent. Sînt însă posomorît, nu ştiu motivul. Atît de posomorît încît îmi vine să plîng. Ce dracu'?! Deşi mă străduiesc să uit de iubita mea hippie, tot găsesc motive de plîns.

Spre seară, cu destule emoții, apărute de nu știu unde, îmi sun mama.

– M-am spovedit, îi spun.

– Și? Cum a fost?

– M-am simțit eliberat, mărturisesc eu.

Ca să-mi susțin sentimentul de eliberare, îmi adun prietenii și îi invit să bem. Fac tuturor cinste – „azi m-am vindecat de orice formă de misticism, așa că trebuie să sărbătorim“ – apoi, beat fiind, mă jur cu seriozitate că nu mă voi mai spovedi niciodată.

Prietenul meu bondoc și pistruiat, pentru a mă consola, îmi dezvăluie scurta lui filosofie despre Dumnezeu: „El e ca bila albă de la biliard, *man*. Ai nevoie de ea doar cît să lovești alte bile. Cînd se termină jocul, bila albă e singura care rămîne pe masă, dar nu mai interesează pe nimeni“. Interesantă teorie. Mai ales ținînd cont de faptul că prietenul meu nu e mai puțin beat decît mine.

Capitolul 7

Revelionul nu mi-l voi petrece împreună cu familia, nu și anul ăsta, îmi spun. Sînt sătul de sărbători petrecute alături de părinți, bunici, frate, unchi, mătușă și verișoară... Au ele un anume pitoresc și, mai ales, ne dau prilejul să ne simțim o familie mare, dar îmi doresc un Revelion cu niște persoane mai apropiate ca vîrstă de mine.

Trecuta sărbătoare de An Nou am intenționat să mi-o petrec cu prietena mea de atunci, acasă la ea. Din păcate, am avut proasta inspirație să-i spun mamei adevărul.

– Vor fi și părinții ei acasă?

De obicei, mama îmi pune întrebarea pentru a fi sigură să sînt supravegheat de cineva matur.

– Da, sigur că sînt acasă, am răspuns, convins că, în sfîrșit, voi avea plăcerea de a petrece un Revelion fără familie.

– Îți dai seama ce înseamnă asta?! Înseamnă aproape o cerere în căsătorie! Să stai la masă cu părinții fetei e ceva serios. Tu vrei să te însori? La vîrsta asta?! Știi ce înseamnă să te însori la douăzeci de ani, prostule? Imediat faci doi-trei copii, trebuie să renunți la studii ca să-ți iei o slujbă, apoi ea te înșală și pleacă în America împreună cu amantul ei, tu rămîi singur cu trei copii, n-ai ce să le dai de mîncare, iar cei care ți-au dat slujba te dau afară pentru că nu te mai poți concentra asupra muncii, din cauza copiilor care te așteaptă acasă flămînzi, așa că o să trebuiască să te angajezi în altă parte, ca gunoier. Între timp, cel la care stai cu chirie te va da afară, vei ajunge pe drumuri, copiii vor fi luați la orfelinat, iar tu, de supărare, o să-ți legi o piatră de gît și-o să te arunci într-un rîu.

– Dar...

– Nici un dar! Și dacă rîu-i, să zicem, prea puțin adînc? N-o să te îneci, o să-ți rupi picioarele și mîinile și o să rămîi schilod pe viață și pe urmă o să cerșești la colț de stradă. Tu crezi că-s nebună?! Să pleci de Revelion ca să ce? Să ajungi cerșetor?!

Cu exact un an mai înainte, făcusem o altă încercare de a mă bucura în liniște de sărbătorile de iarnă. Un amic dădea o petrecere, la care fusesem cu insistență invitat.

– S-o luăm sistematic, mi-a vorbit atunci mama. Să fim logici. Tu vrei să mergi la o petrecere organizată de niște tineri. Să spunem că e firesc. Dar – după acest „dar“ a urmat o pauză lungă, de gîndire, timp în care mama și-a bătut cu degetul arătător buza superioară, sugerîndu-mi astfel că se concentrează profund asupra subiectului –, dar, a repetat ea, să ne imaginăm o situație: presupunem că prietenul ăsta al tău, care organizează petrecerea, este certat cu niște... să le spunem oameni. Ce se întîmplă atunci?

Am dat din umeri a neștiință, așteptînd timorat ca mama să-și continue discursul.

– Nu știi, vezi? Poți fi sigur că el nu-i certat cu nimeni?

– Dacă o luăm așa...

– Poți fi sigur? a insistat ea, tăios.

– Nu, am acceptat cu tristețe, nu pot fi sigur.

– Aha! Deci ipoteza mea-i cît se poate de rezonabilă. Buuun! Dacă unul dintre cei cu care e certat prietenul tău e acum în armată, înnebunește din cauza regimului cazon, vine la petrecere și, din răzbunare, vă împușcă pe toți? m-a întrebat ea repede, agresiv.

A trebuit să-i dau dreptate. Într-adevăr, era o ipoteză cît se poate de rezonabilă.

De data asta însă mă hotărăsc, cu un curaj demn de toată lauda, să fiu insensibil la vorbele mamei, care iau aspectul unor rugăminți înduioșătoare la început, se trans-

formă pe parcurs în câteva apeluri la spiritul meu de familist și sfîrșesc prin a deveni niște amenințări oarecum neliniștitoare. Cu toate astea, concluzia este că voi sărbători Anul Nou împreună cu prietenii, într-o cabană de stațiune, la munte.

Pe douăzeci și nouă, în preziua preconizatei mele plecări, scara de la podul casei bunicilor mei se rupe într-un moment nu prea fericit. Se rupe tocmai cînd tatăl meu, cu un sac de făină în spate, o coboară. Urmează o nebunie generală, taică-meu stă întins pe spate, nemișcat, fratele mamei își așază urechea pe pieptul lui, se întoarce triumfător spre noi, aflăm cu toții că tata trăiește, ne bucurăm, ne îngrijorăm mai târziu, deși medicul ce îl consultă la spital ne asigură că – „în afară de o fractură la mîna dreaptă, de clavicula ușor crăpată și de o coastă fisurată” – tatăl meu e într-o stare bună. Adio excursie la munte, îmi face mama un semn revelator, așa încît pricep că am și mai multe motive de îngrijorare. Mai este o zi totuși, încerc eu să-mi amăgesc temerile, mai este o zi și se pot schimba multe între timp.

În dimineața următoare observ însă că mama rămîne pe poziție. Degeaba îi explic că nu pot să-mi ajut cu nimic tatăl, degeaba urlu că, fie cu mine alături, fie fără mine, el tot va avea dureri, tot va trebui să poarte ghips. Eu trebuie să petrec sărbătoarea de An Nou cu prietenii!

– Nerușinatul, egoistul, buhaiul! mă ceartă mama. După ce că-mi vine acasă tuns ca un nazist și cu o balegă tatuată pe cap, mai are și pretenții! Numai la el se gîndește! Om de nimic, cine să fie lîngă taică-tu în așa clipe grele, dacă nu noi, familia lui?

Nu mai spun nimic. Mă duc în cămară, căci acolo e intrarea în pod, mă năpustesc asupra celor două bucăți de scară rămase după accident și încep să sar pe ele cu picioarele, le trîntesc de pereți, le înjur și-mi înjur ghinionul. Nu mă opresc decît atunci cînd scara se transformă într-o grămadă de lemne numai bune de pus pe foc.

Apare bunicul meu.

– Eu mă gîndeam s-o repar, spune, privind cu jale bucățile împrăștiate prin cămară. Da' lasă, o să cumpăr alta, mă liniștește el, oftînd.

Oftez și eu, apoi mă întorc cuminte alături de familie și mă interesez de starea tatei. Starea tatei este stabilă.

În seara de Revelion aprind televizorul (unul alb-negru, cu lămpi) și mă distrez cu fetele dintr-un ansamblu de muzică ușoară, privesc timp un comic renumit în tip ce el rîde copios de glumele proprii, spun o rugăciune împreună cu toți cei de la masă, o rugăciune în care îi trimitem lui Dumnezeu un mesaj de recunoștință pentru fericirea cu care ne-a miluit în anul ce tocmai se încheie, mă delectez cu sarmale și friptură, ciocnesc cu părinții un pahar de țuică umplut pe jumătate, ciocnesc cu verișoara mea de paispe ani și cu fratele meu de zece, care au paharele umplute tot pe jumătate, căci numai atît au voie să bea copiii, mă uit din nou la televizor, în sfîrșit, mi se oferă o gură de șampanie în cinstea faptului că pe ecranul TV acele ceasornicului înțepenesc la ora doispe și focurile de artificii izbucnesc în stil american, apoi mă culc. Toți se culcă pentru că televizorul a scos o flamă și s-a stins de unul singur exact atunci cînd artificiile filmate pocneau mai vîrtos, pentru că bunicii sînt bătrîni și au nevoie de somn, pentru că noi, copiii, sîntem copii și avem de asemenea nevoie de somn, pentru că tata are dureri la mîină și ar vrea să stea liniștit, pentru că mama e căsătorită cu tata și trebuie să fie de partea lui în clipele grele, pentru că unchiul meu nu-și poate permite să piardă o noapte, fie ea și noaptea de Revelion, în fine, toți se culcă pentru că n-au motive să stea treji.

Dimineța mă trezesc cu o mie de boabe de grîu plesnite peste față și aflu de la fratele meu și de la verișoara mea că sînt sorcovit, apoi constat instantaneu că am

trecut în anul următor – cu alte cuvinte, sînt în fața unui nou început. Asta ar trebui să fie o constatare reconfortantă, dar nu e așa. Nu e așa pentru că mă gîndesc că și amicii mei, cei ce și-au petrecut noaptea de Revelion la munte, sînt în fața unui nou început, însă pentru ei e vorba de un altfel de început, unul mahmur. Mi-l și imaginez pe prietenul pistruiat și bondoc trezindu-i pe ceilalți, cu gura pînă la urechi:

– *Hello*, băi, sculați-vă! *Happy New Year* la toți!

Ceilalți aruncă spre el cu perne, îl înjură, unii sînt în pat cu prietenele lor, goale încă, toți sînt obosiți după o noapte încinsă, după numai o oră sau două de somn. Apoi pistruiatul scoate la iveală damigeana ce a stat ascunsă sub patul său și toți se înveselesc ca la comandă.

– *O.K*, fraților, nu vă îmbulziți, încearcă el să-i calmeze, *what the hell?!* Este destulă băutură pentru toți.

Poate unii își vor aminti și de mine.

– Ce face oare acum idiotu’? se întreabă, probabil.

– Cred că umblă cu sorcova, vine un răspuns ce provoacă rîsete.

Dar n-are rost să mă gîndesc la toate astea. Ei sînt acolo, eu aici. Ei s-au distrat în felul lor, eu în al meu. Deosebirea e că eu aș fi vrut să mă distrez în felul lor, în schimb aș avea anumite îndoieli dacă cineva mi-ar spune că și reciproca e valabilă.

– Vii cu sorcova? mă întreabă fratele meu și verișoara mea. Nu putem merge singuri, ne e frică de mascați.

Mama mă convinge să îi însoțesc, atrăgîndu-mi atenția că taică-meu e în ghips și nu poate merge în locul meu. Argument ce nu poate fi combătut.

Umblu cu sorcova.

Capitolul 8

Reîntors la libertatea pe care mi-o oferă orașul în care-mi petrec studenția, mă fac un timp că uit de sesiunea ce se apropie și mă ocup cu recuperarea timpului pierdut în vacanța recent încheiată. În fiecare seară mă aflu în câte vreun bar, însoțit de prieteni și prietene, beau pînă uit și cum mă cheamă, mă leg din nou de chelneri și chiar, într-o noapte, simt iarăși tentația de a sparge o vitrină. Cel din urmă fapt nu se petrece însă, pentru că însoțitorii mei își dau seama că sînt prea beat ca să fug de polițiști, așa că îmi iau piatra din mînă înainte ca eu să apuc s-o arunc. Îi înjur, dar simt o anume mulțumire, venită dintr-o rămășiță de logică ce mă asigură că, astfel, dimineța, cînd mă voi trezi, n-o să mai am chiar atît de multe motive să mă simt rușinat pentru cele petrecute în ziua anterioară.

N-am fost întotdeauna așa. Nu sînt unul din acei tipi care plesnesc de mîndrie, umflîndu-și mușchii cînd merg pe stradă, declarîndu-și astfel maiestuozenitatea. Poate că nu sînt ca ei pentru că nu prea am mușchi pe care să-i afișez. Oricum, nu cred că aș avea vocație de șmecher. De teribilist, poate.

Încă de cînd am intrat la facultate mi s-a oferit prilejul să observ pe propria-mi piele că obișnuințele sînt făcute ca să poată fi schimbate. Venisem dintr-un mediu în care distracția nu era interzisă, dar, cu siguranță, își găsea alte forme de manifestare. Dacă înțelesurile mele despre dragoste se reduceau, în timpul liceului, la cîteva flirturi ce-mi stîrneau simțurile și imaginația sau la momente intime petrecute în baie cu vreo revistă pornografică în mînă, am descoperit aici un mod diferit de a privi lucrurile. O contribuție decisivă la toate astea o avea, fără doar și poate, vîrsta trecută de pragul ultim al pubertății. O vîrstă care transforma în amintiri caraghioase exagerările de altădată, complexe de personalitate direct proporționale cu mărimea coșurilor de pe

față, timiditatea unui sărut sau timpul petrecut în fața oglinzii pentru a aranja câteva suvițe de păr încăpăținate în a sta țepene pe creștetul capului, în ciuda gelului folosit în cantități considerabile.

Studentia este însă un domeniu al oamenilor maturi, oameni cu simțul răspunderii, oameni pentru care sexul nu mai reprezintă obsesia sînilor tari și rotunzi și a picioarelor interminabile, ci o realitate acceptată ca atare. Și necesară. Ca urmare, nici discuțiile pe tema aceasta nu se mai poartă printre zîmbete pofticioase, ci, cu mult mai multă seriozitate, printre amănunte sordide povestite pe tonul cel mai firesc și mai detașat cu putință. Cu timpul, am învățat că e necesar să fac parte din această societate, am reușit să pricep că un surîs rușinos are cu mult mai puține șanse de reușită decît o indiferență afișată, însoțită, dacă situația o cere, de mîrlănisme. Și m-am conformat. Adevărul e că sînt un om care învață cu hărnicie lucrurile necesare vieții.

Revenirea în oraș aduce cu sine și revenirea amintirii scurtei mele relații cu iubita mea hippie – „unica fată pe care am iubit-o, singurul om care a știut să mă facă să apreciez răsăritul și apusul, ultimul suflet romantic“ –, o amintire ce tinde să se transforme tot mai mult în motiv de insomnii. Și, cum discursurile moralizatoare pe care mi le rostesc mie însumi în fața oglinzii se termină de multe ori cu un cuvînt înecat în hohotele sensibile ale autocompătimirii, iau hotărîrea de a căuta altceva, care să înlocuiască mirosul de flori de cîmp și imaginile inimioarelor de hîrtie pe care le-a lăsat în jalnicul meu suflet iubita hippie, în trecerea ei fulminantă prin viața mea.

Constat brusc că, abia revenit din vacanță, am uitat de promisiunea pe care mi-am făcut-o, anume aceea de a nu mă mai gîndi la fosta mea iubită. Se pare că acest oraș

funcționează asupra mea ca prăjitura asupra lui Proust, iar asta nu-mi place. Trebuie să mă implic într-o nouă relație.

Tocmai când pregătirile mele pentru o nouă relație sînt în toi, se întîmplă ceva care dă o lovitură puternică lipsei mele de credință în destin.

Într-o zi, îmi bate la ușă un copil zdrențăros, cu un buchet de flori în mînă.

– De la o tanti, mă informează el, care a zis că vrea să vă întîlniți diseară, la ora opt, în față la Universitate.

Bulversat de situația asta caraghioasă, căci e de-a dreptul caraghios să primesc eu un buchet de flori de la o femeie, îi vîr în buzunar copilului o mie de lei și abia cînd se îndepărtează de mine îmi amintesc că ar fi cazul să aflu cîteva amănunte despre misterioasa expeditoare a buchetului.

– Cum arăta tanti aia? strig după țigănuș.

– Cu păru' galben ca a' matale, se milostivește el să-mi răspundă, împletit așa, ca o pîine.

Încerc să-mi închipui cum ar arăta un păr blond împletit ca o pîine, iar în minte îmi vin imagini ale țărăncuțelor din diverse picturi vechi, cu păr blond, împletit în codițe și transformat apoi într-un coc pe creștetul capului. Exact ca un colac copt, din acelea în care se vîră lumînările de Paști. Imaginația mea o ia apoi razna și se oprește asupra coafurilor din secolele optsprezece-nouăsprezece, așa cum sînt ele descrise în cărți, coafuri de bal construite din peruci gigantice prevăzute cu un mic spațiu prin care să poată intra scărpinătoarele (un accesoriu absolut obligatoriu, ținînd cont că domnii și doamnele acelor vremuri nu țineau prea mult la igienă). În mod straniu, cu scărpinătoare mi-o imaginez și pe cea care mi-a trimis florile, iar imaginea mă face să zîmbesc a strîmbătură.

– Mulțumesc, îi spun țigănușului, în momentul în care acesta mă trezește din visare, trăgându-mă de mîneacă.

Stă cu mîna întinsă, așteptîndu-se să fie plătit și pentru informație. Așa că îi dau un șut în fund, el țipă și mă înjură, iar eu îl privesc distrat cum gonește spre ieșirea din cămin.

Firește, cel puțin cinci vecini de palier sînt interesați de schimbul de replici dintre mine și copil, așa că deschid ușile de la camerele lor și mă privesc curioși. Le afișez zîmbetul meu disprețuitor – un gest de superioritate dictat de euforia ce m-a cuprins. Miros cu patimă florile și mă avînt într-un vals romantic de unul singur, după ce intru la mine în cameră. Deși știu că cea cu care am întîlnire nu este iubita mea hippie, ea e prea brunetă ca să poată fi confundată de țigănuș cu o blondă, îmi dau seama că flori nu pot primi decît de la o fată îndrăgostită de mine. Ceea ce e o motivație suficientă pentru entuziasmul ce m-a cuprins.

Încerc timp de-o oră toate deodorantele pe care le am în casă, dar pînă la urmă mă opresc asupra unui *after-shave* cu un miros cît se poate de bărbătesc. Mă dau cu el pe față, sub brațe, pe piept, pe spate... Las să cadă cîteva picături și pe picioare, pentru a fi sigur de efect. Mă aranjez cu multă minuțiozitate, îmi pieptăn părul abia ițit peste tatuajul cu bărbatul răstignit, îl dau cu gel, apoi frec zdravăn părul cu mîna și, în final, mulțumit de aspectul meu rebel, neîngrijit, plec la întîlnire.

La ora șapte mă aflu în fața Universității. La ora opt nu zăresc nici o figură cunoscută. La ora opt și un sfert, cineva mă trage de mîneacă.

– Îți aduci aminte de mine? mă întreabă inocent blonda din fața mea.

Da, cu siguranță, figura ei îmi este cunoscută. Deși împletitura din capul ei poate induce pe oricine în eroare, sînt sigur că o cunosc. Ar putea fi o colegă. La cît de des

trec eu pe la școală, nu pot spune despre colegile mele decît, cel mult, că-mi sînt vagi cunoștințe. Și totuși, pare să-mi fie mai mult decît colegă. Poate este o fată pe care am cunoscut-o la o petrecere. . .

– Da, îmi amintesc, încerc eu să-mi ofer timp de gîndire. Ne-am cunoscut la. . . la. . .

– La o petrecere. Erai beat, iar eu te-am dus acasă.

În sfîrșit, îmi amintesc! Ea este cea lîngă care m-am trezit în dimineața aceea mahmură, fără să știu de unde a apărut la mine în cameră. M-a adus acasă, m-a dezbrăcat. . . Da, ea este cea care m-a dezbrăcat. Îi zîmbesc cu larghețe.

– Sigur că îmi amintesc. Cum aș putea să nu-mi amintesc? Numai că atunci aveai o altă coafură.

– Da, rîde ea, fericită că am observat, aveam o altă coafură. Și nici prea blondă nu eram.

Nu-mi amintesc prea bine ce culoare avea la păr pe-atunci, dar zîmbesc la rîndul meu, dînd din cap cu amabilitate.

– Îmi pare bine că te reîntîlnesc, îi spun. N-am avut prilejul să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut atunci. Te-am căutat, mint eu, dar nici măcar numele nu mi l-ai spus.

– După cum vezi, eu te-am găsit. Sper că nu te-a jenat prea tare gestul meu de a-ți trimite flori. Că n-am vrut să te jeneze.

– Da' de unde! mă umflu eu în pene. Am primit de multe ori flori de la fete. De fapt, așa se întîmplă de fiecare dată: imediat ce mă cunoaște, o fată simte nevoia să-mi trimită flori.

Poate că am exagerat un pic, gîndesc. Poate că ar fi trebuit să spun ultima frază pe un ton mai glumeț. Nu de alta, dar dacă fata asta mă crede, s-ar putea să-mi trimită flori în fiecare zi. Mai ales că, din cîte îmi amintesc, nu pare să dispună de o inteligență

impresionantă. Și ar fi de-a dreptul penibil să primesc flori cînd, spre exemplu, ar fi de față prietenul meu bondoc și pistruiat. El nu ar pierde prilejul să rîdă de mine săptămîni în șir pe motivul ăsta.

– Așa că sînt obișnuit să primesc flori, îmi continuu eu ideea. Atît de obișnuit, încît e un fapt banal, care nu îmi mai produce nici o plăcere.

Nu e prea greu să sesizez umbra de amărăciune ce i-a întunecat chipul, dar îmi spun că merită. Numai să nu-mi mai trimită flori!

Nu trebuie să iubești pe cineva ca să nu te mai simți singur. Ți-e de-ajuns să vezi că altcuiva îi pasă de tine.

– De ce nu m-ai căutat atîta vreme? o întreb a doua zi pe noua mea prietenă – prietena mea blondă ca o pîine – pe un ton de reproș.

– Am fost plecată din oraș. Apoi, cînd m-am întors, mi-am spus că, oricum, nu-ți mai aduci aminte de mine. În plus, tu ești student, iar eu încă n-am terminat liceul. Cînd o să termin liceul, poate o să dau și eu la facultate. *Apropos*, îmi gîdilă ea urechile, accentuînd „s”-ul din finalul cuvîntului, dacă intri la facultate ești intelectual?

– Dacă intri, poate. Dacă o termini, sigur.

– Te-am întrebat pentru că și eu vreau să dau la facultate. Altfel, alții ar putea să rîdă de mine.

– Prostii!

– Poate ție ți se par prostii. Eu m-am gîndit mult în ultimul timp dacă merită să te caut ori nu, tocmai din cauza asta: că tu ești student, iar eu nu. Am ajuns la concluzia că merită să te caut.

Ciudat, dar concluzia ei nu-mi displace defel. Nu-mi displace poate pentru că, pînă acum, nu a existat nici o fată care să se îndrăgostească de mine, înainte de a face eu primul pas. Asta, dacă nu o pun la socoteală pe colega mea din clasa a patra, fata cu dinți de iepure, care la vremea aceea mi se părea cea mai drăgălașă ființă de pe suprafața Pămîntului. Ea îmi scria bilețele – pentru că eu eram singurul din clasă care nu o strigam Dinte de Iepure cînd voiam să-i vorbesc –, iar eu îi răspundeam, neuitînd s-o invit în scris la cîte o înghețată sau o prăjitură, la sfîrșitul orelor. Relația dintre noi a decurs bine, ea îmi promisese chiar că, în curînd, dacă mă voi comporta cum se cuvine, mă va răsplăti cu un sărut. Iar eu începusem să visez sărutul ei, zi și noapte. Pînă la urmă însă, acest eveniment – care ar fi fost, cu siguranță, cel mai important din viața mea de pînă atunci – nu s-a produs. Asta pentru că, simțind la un moment dat în mine fiorul bărbăției, am considerat că prietena mea nu s-ar supăra prea tare dacă i-aș trînti o pungă cu apă în cap. Avusesem o discuție cu colegii mei de parte bărbătească, iar ei mă acuzaseră de faptul că aș fi îndrăgostit. Cum, la vîrsta de zece ani, să fii îndrăgostit e una din cele mai insuportabile rușini, am vrut să demonstrez că nu e așa. Punga și-a nimerit ținta, prietena mea nu s-a mai arătat niciodată dispusă să mă sărute, învățătoarea mi-a scăzut două puncte la purtare, mama mi-a interzis să mai ies la joacă două săptămîni. . . În schimb, am cîștigat respectul băieților din clasă. Iar asta mi-a fost de-ajuns.

Pentru prima oară de-atunci, am privilegiul să mă bucur de dragostea unei fete, fără ca eu să mișc vreun deget pentru asta. Un fapt care îmi oferă siguranță.

Urmează cîteva zile în care, pe lîngă faptul că nu îmi mai fac probleme cu mîncarea – prietena mea blondă ca o pîine știe să gătească foarte bine –, am și cu cine purta niște discuții interminabile, care mie îmi provoacă o imensă satisfacție. Satisfacție, pentru

că, de fapt, discuțiile astea sînt un monolog prelungit, întrerupt doar de exclamațiile extaziate ale celei care mă ascultă și de întrebările ei curioase. Satisfacția mea este împlinită și de faptul că, pentru întâia oară, pot vorbi pe tonul acela detașat, atoa-teștiutor, superior, fără a fi luat în rîs pentru asta. Ea mă ascultă cuminte, rîde de fiecare dată cînd fac o glumă – rîde la glumele mele! – și-mi amintește continuu că sînt foarte inteligent. „Se vede că ești student“, îmi spune. „Știi atît de multe...”

După o săptămînă mă gîndesc că e foarte posibil să mă fi îndrăgostit. Mai ales că încep să mă ocolească tot mai mult gîndurile despre fosta mea iubită. Este o singură problemă: deși a dormit la mine în cameră trei nopți din cele șapte ale săptămînii, nu am simțit încă nevoia să vorbesc cu noua mea prietenă despre sex.

Și-apoi urmează o greșeală. După această săptămînă, ea crede că e necesar să-mi spună:

– Știi ce mă bucură cel mai mult? Că, de cînd ești cu mine, nu te-ai îmbătat niciodată. Îmi place să cred că ăsta-i meritul meu!

Capitolul 9

Sînt mai tot timpul beat, așa de beat încît nici nu sesizez că sesiunea a început deja, că primul examen, la latină, se apropie. În noaptea din ajunul examenului golesc de unul singur o sticlă de votcă și am noroc că cea care îmi ține companie de o vreme – blonda mea prietenă – găsește o fițuică unde sînt trecute datele tuturor testelor pe care trebuie să le susțin în această sesiune și mă trezește dis-de-dimineață, trimițîndu-mă la școală. Al doilea noroc constă în faptul că profesorul cu care urmează să dau examenul este unul destul de înțelegător, care permite studenților să se mai inspire uneori din cursuri, în timp ce el citește ziarul.

Intru în Universitate și mă cuprinde o durere de stomac nu tocmai potrivită momentului, care mă face să alerg destul de grăbit spre W. C. În cîteva minute, mi-e mai bine. În toaletă e destul de cald, așa că simt o moleșeală somnoroasă pătrunzîndu-mă. Realizez pericolul și încerc să mă ridic, dar aceeași durere, cu rădăcini într-o gastrită netratată, mă împiedică să îmi duc pînă la capăt intenția. Trec doar cîteva clipe pînă cînd încep să mă simt tot mai confuz, apoi remarc că sînt acasă, o casă pe care nu știam că o am, în bucătărie este iubita mea, ba nu, este chiar soția mea, ea face mîncare, iar eu citesc o carte. Soția mea se apropie de mine, îmi soptește cîteva cuvinte dulci în ureche, eu o îmbrățîșez și ne prăbușim împreună în pat. Apoi:

- Îți amintești că mă considerai slab la pat? întreb.
- Da, recunoaște ea. Dar să-ți dai jos barba, pentru că mă înțeapă.

Nici barbă nu știam că am, totdeauna mi-am dorit să-mi las barbă, eram convins că asta mă va face să arăt mai viril, dar firele de păr ce-mi creșteau pe față se încăpățîneau să fie răsfireate și, oricum, să nu depășească doi milimetri lungime. Acum am și barbă, iar asta mă încîntă.

- O să mă bărbieresc, zic, bucuros că, în sfârșit, am și eu ce bărbieri.
- Să te bărbierești, ca să nu arăți ca Moș Niculae, deși eu îl iubesc pe Moș Niculae.

Ne dezmierdăm în pat, ne mărturisim dragostea, apoi bate cineva la ușă, mai întâi încet, pe urmă tot mai tare, îngrozitor de tare. Mă reped și descui usa.

Femeia de serviciu scoate un strigăt de surpriză, o văd că mă măsoară de la mijloc în jos și nu înțeleg ce vrea. Ea își pune palmele la ochi și eu mă întreb, sincer uimit, ce caut în toaletă. Privesc și eu în direcția în care a privit cu câteva clipe mai devreme femeia și descopăr că pantalonii și chiloții îmi sunt căzuți pînă la nivelul gleznelor, așa că, rapid, fac un gest pudic, acoperindu-mi cu mâinile o anumită zonă. Ea pleacă bolborosind straniu, eu închid ușa, îmi termin treburile, apoi ies și mă îndrept spre sala de examen. Constat cu stupoare că examenul tocmai a luat sfârșit.

– Îmi pare rău, băiete. Poate cunoști vorba asta: *silva-silvae*, la toamnă tataie, îmi spune jovial profesorul de latină.

Apreciez în mod deosebit mostra de umor de calitate superioară pe care mi-o oferă profesorul și rîd instantaneu, pentru că în toamnă tot cu el voi susține examenul. Imediat după asta, mă înjur cu patimă pentru inconștiența de a pierde noaptea premergătoare examenului, apoi îmi dau seama că principala vină o poartă durerea mea de stomac, ceea ce mă face să arunc câteva blesteme la adresa unui destin personificat. Încetul cu încetul, destinul își pierde însă rolul covîrșitor în ratarea mea de moment. Căci rațiunea, impusă de frica față de următorul examen pe care îl voi susține, îmi cere un soi de autoflagelare, un fel de căință care are ca scop curățirea propriului suflet. Nu de alta, dar provocarea destinului nu aduce nimic bun. Mai bine recunosc față de propria-mi conștiință că sînt un porc, un inconștient, un terchea-berchea. Asta nu mă constă. În plus, o astfel de autocritică poate contribui la o înduplecare a destinului.

Așa că adun toate epitetele astea – și alte douăzeci – asupra bieteii mele ființe, promit că voi fi un student studios și rog pe cineva, situat undeva deasupra creștetului meu, mult deasupra creștetului meu, prin nu știu care cer, să mă ierte. Să mă ierte pentru ultima oară. Nu voi mai pierde nopțile cu pretenții, promit, nu voi mai absentă, promit, nu voi mai bea, promit. Dimpotrivă, mă voi abona la toate bibliotecile din oraș, voi citi zeci, glumesc, sute de cărți, îmi voi face multe, foarte multe caiete de însemnări, cursurile... Sfinte vor deveni cursurile pentru mine!

Pe parcursul întregii sesiuni refuz să mă mai ating de băutură. Totuși, mi-e greu să învăț. În ciuda promisiunilor pe care mi le-am făcut, în această sesiune mi-e greu să învăț. Și, oricum, n-am promis că voi începe de anul ăsta să îmi îmbunătățesc condiția de student. De la anul însă... Da, totul se va schimba o dată cu începerea anului următor. Acum, atîta cer: să mi se acorde posibilitatea să copiez. Să mă așeze destinul în bancă alături de vreun student eminent – așa cum voi fi și eu de anul viitor – ca să pot copia de la el.

Se pare că destinul s-a lăsat amăgit de promisiunile mele. La următorul examen mă așez în bancă alături de un ochelarist simpatic, care se arată bucuros să mă ajute. Mai mult, pare fericit cînd eu îmi exprim dorința de a sta lîngă el și la testele ce vor urma. Sigur, asta mă costă cîteva sucuri băute împreună, precum și plimbări prin parcuri, în care află o groază de lucruri despre Platon, altă groază de lucruri despre grandomania patologică a lui Nietzsche, precum și cîteva aspecte ale trădării lui Céline, care, totuși, a fost un mare creator. Important este însă faptul că, datorită ochelaristului, trei examene din această sesiune mi se par teribil de ușoare. Și le trec, fără să-mi bat prea mult capul.

Urmează însă cel mai greu test, unul oral. La acesta, noul meu prieten pasionat de

Platon nu îmi mai poate fi de nici un folos. Așa că întrerup brusc ieșirile prin parcuri și discuțiile intelectuale, căznindu-mă să descopăr o posibilitate prin care să-mi asigur o notă de trecere la acest ultim test. Și posibilitatea se conturează, în momentul în care aflu că profesoara, deși în general foarte severă, adoră să vorbească despre nepoțzii săi.

O întâlnesc pe holul Universității, cu două zile înainte de examen. Îmi fac curaj și intru în vorbă cu ea.

– Sărut mîna, îi spun.

Ea mă privește surprinsă, nu știe de unde mă cunoaște.

– Sînt studentul dumneavoastră, îi amintesc, iar femeia zîmbește.

– Cu ce te pot ajuta? se arată binevoitoare.

– Cu nimic. V-am salutat așa... din simpatie.

Urmează cîteva clipe de tăcere, clipe în care ne privim amîndoi, student și profesoară, cu cîte un zîmbet în colțul buzelor. Foarte bucuroși de întîlnire, se vede, dar fără a ști cum să continuăm această discuție. În sfîrșit, profesoara, păstrînd pe chip același surîs plin de bunăvoință, ridică din umeri, întinde mîinile întrebător și spune:

– Și?

Eu îmi scot dinții la iveală într-un rînjet aproape drăgăstos și gîndesc că ar fi cazul să spun totuși ceva. Așa că:

– Nimic, am vrut doar... Apropo, ce vă mai fac nepoțzii?

Face ochii mari, se holbează la mine fără să spună vreun cuvînt, apoi îmi întoarce spatele, grăbindu-se spre ieșire.

A doua zi, la sfîrșitul probei scrise, îmi trece un trei nervos în carnet, după care îmi spune:

– Nepoții mei te interesează? Fac bine.

Îmi exteriorizez încîntarea ce mă cuprinde, transmit nepoților cîteva mesaje de sănătate, apoi ies amărît, trîntind ușa. Înțeleg că am exagerat cu ultimul gest, mă întorc, îmi bag doar capul în sala de examen, îmi cer scuze, spun cîteva lucruri despre curentul care s-a creat din pricina ferestrei deschise, închid încetîșor ușa în urma mea, apoi îmi sfătuiesc colegii care așteaptă pe hol, emoționați, să intre în sală:

– Spuneți-i orice, numai de nepoți să nu pomeniți.

Pe urmă, firește, mă întorc în camera de cămin și încep să filosofez patetic.

Le style est l'homme même.

Încerc să-mi amintesc cui îi aparține această expresie, am citit-o undeva, dar memoria mea se încăpățînează, ca întotdeauna, să nu pună preț pe nume, ci numai pe idei.

– Tu nu ai firea asta, mă asigură prietena mea blondă într-o zi, tu nu ești un bețiv. Țsta e doar un comportament de moment, ceva de suprafață.

– *Le style est l'homme même*, îi răspund eu, cu un oftat – semn al profunzimii mele. Ea nu pare impresionată, mă privește cu suspiciune chiar, probabil nu e ocolită de bănuiala unui *delirium tremens*, apoi dă din umeri resemnată.

– N-am înțeles prea bine ce-ai spus, eu nu sînt prea familiarizată cu limba asta, cu franceza. În franceză ai vorbit, nu?

– Stilul e omul însuși, îi explic.

– Aha! exclamă, iar eu mă bucur că am reușit s-o lămuresc. Cum adică? vine imediat întrebarea care mă face să observ brusc că sînt cam obosit.

– Adică, dacă eu beau continuu, înseamnă că ăsta e stilul meu. Iar dacă ăsta e stilul, ăsta e și omul. Înțelege?

Dă din cap afirmativ.

– Prostii, șoptesc, mai mult pentru mine. Și da, mă adresez din nou fetei, franceza e limba în care s-a spus chestia asta. A rosit-o un francez, unul al cărui nume nu mi-l amintesc. Un nume de clovn. . .

– Și tu crezi ce spune un clovn?

– Avea un nume de clovn, fată, un nume! N-am spus că era clovn! Ce dracu' discut cu tine lucrurile astea?! De parcă ai fi capabilă să înțelege!

Ea începe să plîngă, îmi reproșează faptul că sînt un intelectual înfumurat, eu o mîngîi pe păr cu blîndețe și-mi spun că, fără discuție, există alte motive pentru care merită să fie iubită. Încerc să enumăr aceste motive, pentru liniștea mea interioară, dar mă opresc doar la unul: știe să facă mîncare. După cugetări profunde, îmi dau seama că nu e suficient să mănînc bine, ca să mă pot declara îndrăgostit. Și, cu toate că nu cu multă vreme în urmă aș fi putut să jur că nu-s departe de anumite sentimente față de această fată, acum, fără să mai judec prea mult situația, trag concluzia că nu am nimic în comun cu prietena mea blondă ca o pîine.

Capitolul 10

Remarc, aflându-mă într-un moment de filosofie veselă, că nu toți oamenii sînt înzestrați din naștere cu simțul ridicolului. Dar asta nu e o problemă foarte gravă. Adevărul e că acest simț este unul foarte păgubos, iar extremele în care te trimite sînt urmate de o timiditate malignă.

Mă plimb pe stradă, văd o fată a cărei fustă seamănă cu o iscălitură făcută direct pe chilot, picioarele ei lungi mă trimit într-o stare de amețeală, sîinii ei pompoși. . . Mă lovesc cu capul de un stîlp apărut pe neașteptate în mijlocul trotuarului pe care merg.

– Pardon, îi spun.

Stîlpul nu-mi răspunde, pentru că e stîlp și pentru că nu are nici o pretenție de politețe. Iar eu, ca om ce dispune de simțul ridicolului, mă închid o săptămînă în casă și mă întreb constant dacă fata aceea a rîs de mine, dacă prin zonă s-a aflat vreun cunoscut, dacă îmi mai pot permite să ies din casă în următorul an.

Uneori am bucuria să constat că și alți oameni cad în ridicol. Sînt momente de reală delectare pentru mine, căci ele îmi demonstrează că starea de ridicol e o stare normală, atunci cînd nu se apropie prea mult de penibil.

Într-o dimineață cineva bate cu disperare în ușa camerei mele. Mă ridic cu greutate, încă nu am reușit să mă dezmeticesc după un somn profund, și deschid.

În ușa, cu lacrimi în ochi, cu părul despletit, deznădăjduită, frîngîndu-și mîinile, stă fosta mea iubită, cea care mă considera slab la pat, iar asta e cu adevărat o surpriză.

– Te iubesc! îmi spune, aruncîndu-se în brațele mele, te iubesc ca o nebună. Îmi pare rău pentru tot ce-a fost, să știi că doar pe tine te iubesc, doar pe tine te vreau, tu ești soarele meu de aur, tu ești adierea mea de primăvară, ești stăpînul inimii mele, înțelege că am greșit și regret, iartă-mă, uită tot ce s-a întîmplat.

Iată cum, gîndesc rapid, din situația omului care ar fi în stare să dea orice pentru a avea o iubită, am ajuns în situația fericitului care are de ales. Bineînțeles, nu-mi trebuie prea mult timp pînă să mă hotărăsc pe cine aleg.

– Ce să uit? Nu s-a întîmplat nimic, o asigur.

– Cum să nu se întîmple?! Nu-ți amintești? Ai venit la mine, iar eu...Nu s-a întîmplat nimic? se minunează ea brus, întrerupîndu-se din rememorarea acelei secvențe care a dus la despărțirea noastră.

– Nu, nimic. Iar dacă s-a întîmplat totuși ceva, eu am și uitat.

Mă îmbrățișează tremurînd, lacrimile dispar de pe chipul ei și:

– Mă iubești? întrebă.

– Îhî. Te iubesc. Dar... nu înțeleg: de ce te-ai întors la mine?

Ea își pune dramatic mîinile pe față, se așază pe un scaun și începe din nou să plîngă. Gestul îmi amintește de ce m-am îndrăgostit de ea. Pentru că, fără doar și poate, n-am întîlnit în întreaga mea viață de pînă acum o fată care să știe să-și pună atît de dramatic mîinile la față, înainte de a plînge.

– M-a părăsit ticălosul, o aud. I-am oferit totul, pricepi? Totul! Iar el m-a părăsit. Ce să mai spui despre bărbați?! Ce să mai spui în afară de faptul că toți sînt niște ticăloși? Bineînțeles, zîmbește ea gales, bineînțeles, toți în afară de tine. Am o viață mizerabilă, trebuie să mă crezi. Nimeni nu mă iubește.

Îmi imaginez că ticălosul principal este tipul care, în urmă cu ceva timp, se plimbase gol prin fața mea, arătîndu-și cu mîndrie podoabele.

– Eu te iubesc, încerc s-o liniștesc.

– Asta-i problema. Numai tu ții la mine! Eu vreau ca și alții să mă iubească. Tu ești cumsecade, dar...

Dezamăgirea din glas o oprește să sfîrșească fraza, însă eu îmi fac din nou o sumedenie de probleme, totdeauna în relațiile mele cu femeile am fost omul după care umează acest „dar“.

- Dar? Dar, ce?
- Tu mă iubești, numai că... Lasă, e bine și-așa. Ești sigur mă iubești?
- Îhî.
- Păi, hai să facem dragoste.
- Hai să facem dragoste.

Facem dragoste pînă cînd bate la ușa prietena mea blondă ca o pîine. Cum vizita ei nu era preconizată, fără prea multe griji, după ce arunc peste mine un halat, deschid ușa.

- Iubitule, îmi cade ea în brațe.

Eu înghit în sec și simt cerul coborît tare aproape, undeva între tavanul camerei mele și podea, și, din motivul ăsta, plec brusc capul, mă depărtez de ea, apoi brațul drept mi se mișcă involuntar, încercînd să închidă ușa. Dar fata își folosește ambele mîini și se dovedește mai puternică, ceea ce face ca ușa să rămînă deschisă și:

- Porcule! își exteriorizează ea sentimentele, în momentul în care o vede pe cealaltă în pat. Măgarule, giogolo de doi bani...
- Gigolo, am eu puterea s-o întrerup.
- Ce?!
- Gigolo de doi bani, ai vrut să spui. Dar nu-s așa.

Că nu sînt așa, știu prea bine. Afirmția ei, deși flatantă, e prea departe adevăr. Însă ea nu știe, iar scena ce i se înfățișează privirii o îndreptățește să creadă asemenea lucruri despre mine.

– E iubițelul meu, mă definește, cu indiferență și duioșie în același timp, cea din pat. Mi-a luat cadou de Moș Niculae...

– Vezi? mă adresez fetei din fața mea, aducându-mi aminte brusc de momentul în care am înțeles că nu am motive suficiente pentru a fi îndrăgostit de ea. Nu sînt un gigolo de doi bani. Sînt iubițelul ei.

– Ba nu, mă împinge ea nervoasă. Ba nu, ești iubitul meu. Tîrfa asta ți-a luat mințile.

Nu, nu mi-a luat mințile, eu doar pe ea am iubit-o întotdeauna. Dar n-apuc să mai spun nimic în apărarea mea, pentru că:

– Pe cine faci tîrfa, tu?! strigă înfuriată iubita mea hippie, sărind din pat goală, postîndu-se în fața nou-venitei cu mîinile în șolduri.

O imagine a Afroditei niciodată exploatată. Cu mîinile în șolduri, roșie la față, fie din cauza efortului depus pînă acum, fie din cauza iritării, cu corpul trasat pe mlădierile armonioase ale fundalului camerei, iubita mea de marmură vie își afirmă prețios impetuositatea, iar cealaltă, îmbrăcată și blondă, pălește în tablou, acoperită de umbră. Sau poate e doar o părere de-a mea. Retras cuminte într-un colț al camerei, privesc scena cu capul ușor plecat și aștept urmarea, cu un fel de satisfacție, observ, o satisfacție deranjată doar de puțină jenă.

– Pe tine, tu, pe tine te fac tîrfa! își arată curajul prietena mea de pînă azi, stricînd într-un fel savoarea momentului.

Eu mi-aș astupa cu ceva urechile, dacă aș fi un tip cu oarece bun-simț. Dar bunul meu simț, dacă există, nu se lasă descoperit acum.

După ce-și exprimă plastic părerea despre iubita mea hippie, fata venită atît de inopinat în camera mea mi se adresează, punînd în vorbele ei destul dispreț ca să îl

pot sesiza:

– Ce te atrage la asta, tu nu vezi că nici țîțe n-are? Cum mă poți părăsi pe mine, pentru asta?

Își dă brusc jos puloverul, apoi tricoul, rămînînd cu sînii descoperiți. Eu casc ochii mari, limba mi se usucă instantaneu și își face loc printre buze. Aș vrea să spun ceva, aș vrea măcar să exclam, dar mă simt complet incapabil.

– Uite ce țîțe mari am eu! îmi arată fata blondă ca o pîine, ținînd degetul arătător îndreptat spre sînul stîng.

Tot așa, cu limba ușor ieșită în afară, cu ochii holbați, îi dau dreptate clătînd ușor capul, mă întreb cum naiba nu am observat pînă acum cît de darnică a fost natura cu cea care a stat alături de mine în ultimele trei săptămîni, apoi observ că jena mea crește. Însă nu intervin nici acum, deoarece curiozitatea e mai mare decît rușinea.

– Are țîțe mari, e de-acord iubita mea hippie. Mari ca ugerul de vacă.

Cealaltă are o reacție rapidă: o prinde de păr, o scutură de vreo cîteva ori, apoi o trîntește în pat.

– Pe cine faci vacă, tu?!

Iubita mea are o contrareacție la fel de rapidă: se ridică din pat, se repede furioasă la cea care o agresase, o prinde de mijloc, o aruncă la pămînt, se urcă pe ea și începe s-o pîlmuiască.

– Pe tine, proasto, pe tine te fac vacă! urlă. Pe tine, pe tine, pe tine...

Își însoțește fiecare cuvînt cu cîte o palmă. Abia atunci, cu regretul că scena trebuie să se încheie, o ridic pe cea care stă deasupra și o împing în pat.

– Ții cu ea? îmi strigă din pat. Ții cu ea, așa-i? Pentru că are țîțe mai mari! Știam eu că nu mă iubești, ticălosule! Ești la fel ca ăla care m-a părăsit. Nimeni nu mă

iubește.

Încerc s-o calmez și-i spun că o ador, că e floarea mea, că e crizantema și trandafirul meu la un loc, dar ea nu mă ascultă. Se îmbracă rapid, eu o trag de haine și primesc o palmă, își încheie nervoasă geaca, după care iese, trântind ușa.

Prea târziu ca să o mai opresc, oftez cu profundă resemnare, apoi mă întorc spre cealaltă. Ea este încă jos, stă în fund, acoperindu-și cu mâinile sîinii oferiți cu cîteva clipe în urmă spre comparație.

– De ce o iubești mai mult decît pe mine? mă întreabă în șoaptă. Pentru că eu încă nu m-am culcat cu tine?

Oare asta să fie motivul?, mă întreb cîteva secunde, apoi răspund, sigur pe mine:

– Nu.

– Atunci? E studentă?

– Da. Dar nu din cauza asta. Ce legătură are studenția cu asta!?

Se ridică de jos, oferindu-mi o ultimă imagine a sînilor ei, apoi se îmbracă în tăcere.

– Are, că ea e intelectuală! îmi vorbește, după ce-și pune bluza pe ea. Ea e floarea ta, așa-i? Eu nu am fost niciodată floare! Mi-ai spus tu mie vreodată că sînt floare? Nu. Doar ea e floarea ta, deci nu mai e loc și pentru mine. Mi-ai luat tu cadou de Moș Niculae? Nu.

– Păi, nu te cunoșteam la vremea aceea.

Ea acceptă corecția mea, căci tace o vreme, așezîndu-se pe un scaun. Își ține fața în mâini și stă așa, pînă cînd eu mă apropiu și o mîngîi pe păr. Nu știu de ce fac gestul ăsta, din dragoste în nici un caz. Mi-e milă, însă.

– Vrei să mă culc cu tine? întreabă ea, de după mîinile cu care-și acoperă chipul. Dacă vrei, mă culc și eu cu tine. De ce nu mi-ai cerut asta niciodată? Am dormit la

tine de atîtea ori. Doar nu era să fac eu primul pas! Oricum, sînt gata să mă culc cu tine. Și sînt bună la pat, te asigur.

Mă gîndesc la sîinii ei și îmi dau seama că perspectiva îmi surîde destul de mult. A trebuit să vină momentul ăsta ca să-mi dau seama că în ultimele trei săptămîni am stat în aceeași cameră cu o femeie! Dar constat – îmi urăsc conștiința în momente de genul ăsta! – că nu ar fi tocmai corect să accept ceea ce mi se oferă, atîta vreme cît nu am de gînd să prelungesc prea mult relația cu fata asta. Așa că îi spun, oftînd din tot sufletul:

– Nu vreau. Îmi pare rău.

Și ei îi pare rău, observ, pentru că se îndreaptă spre ieșire plîngînd.

– Și totuși, întreabă înainte de a părăsi camera, de ce o iubești pe ea?

Dau din umeri a neștiință.

– Poate pentru că sînt nebun, îmi dau eu cu părerea. Sincer, nu știu de ce.

– Poate că, într-adevăr, ești un nebun, spune.

Apoi iese.

Capitolul 11

Ești nebun, mi se spune, ești nebun, omule, prin tot ceea ce faci. Iar părerea asta mă încântă. Prietenul meu bondoc și pistruiat a povestit multor cunoștințe împlinirea de la spovedania mea, așa cum i-am descris-o. Și mai mult decît atît. „E adevărat că i-ai arătat popii tatuajul de pe creștet, apoi l-ai înjurat, i-ai tras două palme și l-ai trimis dracului?“, mă întreabă o cunoștință. „Cine ți-a spus asta?“ „Prietenul tău. E adevărat?“ „Nu trebuia să-ți spună“, mă supăr eu fals, mă supăr eu cu modestie. „E adevărat, dar nu trebuia să-ți spună“ „Ești nebun, omule! Bravo!“ Iar eu sînt mîndru de nebunia mea, de nebunia care naște admirație. Căci nu orice formă de nebunie atrage admirația celorlalți. Există nebunii care, deși nu tu ești cel care porți vina lor, atrag după sine bătaie de joc și marginalizare.

Îmi spun părinții, pe care îi sun regulat, că nașa mea de botez se află în orașul meu. Vestea nu mă bucură în mod deosebit. Aș putea spune că nu mă bucură în nici un fel. Asta din cauză că aș fi vrut să am timp să-mi re-plîng iubirea re-pierdută, iubirea mea cu ținută de Jim Morrison, căci mi-am dat voie să mă autocompățimesc. Dar sosirea nașei mă împiedică s-o fac. Mai ales că, fiind dator să mă comport ca un bun fin, este necesar să-mi întîlnesc nașa, să-i arăt orașul, să o invit chiar la mine în cameră, în camera mea de cămin, să-i ofer ceva de mîncare și un pat în care să se poată odihni.

S-ar putea înțelege că, în realitate, eu nu sînt un tip prea ospitalier. Mai rău, s-ar putea trage concluzia că mie nu-mi place nașa mea. S-ar putea, e drept, trage concluzia asta și ea n-ar fi departe de adevăr: îi urăsc nașei mele vocea, fizionomia, veșnicul guturai, picioarele strîmbe, urechile clăpăuge, lipsa de podoabă capilară, eterna miasmă de parfum de mere rusești și burta revărsată peste fustele țățești cu care se îmbracă. Și mai urăsc un lucru la nașa mea: ideile sale.

Ea este membră a unei organizații care a descoperit adevărul vieții, adevărul despre lumea în care trăim. Pentru unii neștiutori, voi expune în câteva cuvinte acest adevăr: noi sîntem urmașii unei lumi extraterestre ai cărei reprezentanți au făcut o experiență pe Pămînt, înșămîntînd pe cale artificială, cu embrioni rezultați din iubirea lor extraterestră, în urmă cu mai bine de un milion de ani, câteva maimuțe existente deja pe planeta noastră. Astfel, Darwin a fost un spirit mesianic, căruia i s-a permis accesul la anumite date din bazele secrete ale nepămîntenilor. De asemenea, un spirit mesianic a fost Iisus. Am încercat de câteva ori să mă lămuresc care este legătura mesianică dintre Iisus și Darwin, dar am primit câteva răspunsuri destul de greu memorabile. Cert este că nașa mea, spirit evoluat, deține capacitate mnemonică de gradul șapte și o putere vizionară de zece *drioti* (aceștia sînt niște *coeficienți cognitivi coercibili*, specifici organizației din care ea face parte, pe care eu, spirit primar, nu am posibilitatea să-i înțeleg).

Uit de dragoste, uit de singurătate și mă duc la întîlnirea pe care părinții mei mi-au fixat-o prin telefon cu nașa, cu o singură rugămintă adresată divinității: să nu întîlnesc vreun cunoscut. Ne pupăm dragăstos la revedere, apoi o plimb jumătate de zi prin oraș, ocolind străzile principale, parcurile și cinematografele. Am timp să aflu că se apropie reîntoarcerea extratereștrilor, o reîntoarcere care va coincide cu o modificare a tuturor lucrurilor existente, aflu că a purtat în ultimul timp sute de discuții cu acești extratereștri și nu trebuie să-mi fie teamă de venirea lor, pentru că ea, binevoitoare ca de obicei, mi-a pus o vorbă bună. Iar eu mă bucur, căci în felul ăsta pot dormi liniștit.

– Cînd este programată, întreb, pentru și mai multă siguranță, această coborîre a extratereștrilor printre noi?

– Curînd, dragul meu, foarte curînd. De fapt, ți-ai fi putut și tu da seama de

– Dacă are vreo strănepoată, zice, aş vrea să mi-o prezinţi. Apoi izbucneşte într-un hohot de râs.

Îl trag de mână, încercînd să-l scot din cameră. Dar e prea târziu. Ea se freacă deja la ochi şi ne priveşte zîmbind. Oftez din greu, apoi fac prezentările, accentuînd cuvîntul „naşă“, ca să fiu sigur că prietenul meu va renunţa la suspiciuni obscene.

– Încîntat de cunoştinţă, spune pistruiatul, grăbindu-se să sărute mîna întinsă cu

multă grație spre el.

Și mâna se retrage plutind alene prin aer, apoi începe discuția. Trec doar câteva minute pînă cînd această discuție ajunge într-un punct dramatic pentru mine.

– Ia zi, i se adresează bondocului nașă-mea, tu știi care-i secretul existenței?

Expresia perplexă de pe figura prietenului meu este înlocuită repede de un zîmbet binevoitor, căruia eu îi înțeleg prea bine sensul.

Ea îi povestește despre maimuțe și embrioni, iar el se arată tot mai încîntat de ideile cu care are ocazia să ia cunoștință. Mă ascund în spatele nașei mele, împreunînd mîinile și implorîndu-mi prin mimică amicul să mă scutească de o situație penibilă, dar el, prea puțin sensibil, nu-mi ia în seamă disperarea. Știu ce va urma. Toți cunoșcuții mei vor fi înștiințați că am în familie o persoană ce se află la *per-tu* cu extraterestrii, iar faptul ăsta mă va transforma, timp de câteva zile, într-o țintă a multor ironii. Îmi rămîne doar speranța că responsabilă cu coșmarurile mele va ști totuși să-și traseze o limită a bunului-simț, căci o eventuală depășire a acesteia ar putea să transforme ironiile în bătaie de joc.

– Cum puteți să știți toate astea? întrebă inocent nemilosul meu amic pistruiat și bondoc.

– Am multe informații, îl lămurește ea. Vorbesc deseori cu spirite avansate de acolo, de sus. Dar, ca să vă mărturisesc ceva – știu că vei fi mirat să auzi asta, dragă finule, face ea o paranteză privind spre mine – cele mai multe lucruri le-am aflat de la soțul meu din planul astral, Sfîntul Ilie.

Scîrșnesc din dinți, ochii se pregătesc să-mi sară din orbite, gîtul mi se usucă brusc, simt că nu mai am aer, mă cuprinde instantaneu o durere teribilă de cap, dar reușesc să zîmbesc îngăduitor și gîndesc fulgerător că trebuie să salvez situația.

– Deja te-ai recăsătorit, nașă? întreb, însoțindu-mi mirarea cu o grimasă pe înțelesul amicului meu.

Soțul ei o părăsise cu jumătate de an în urmă, sătul de aventurile intergalactice ale nevestei sale. L-am înțeles atunci, dar nicicînd nu l-am înțeles mai bine ca în momentul de față.

– Ei, încă nu e cazul să mă feliciți, e mai mult o logodnă decît o căsătorie, spune ea modestă, cu un surîs feciorelnic în colțul gurii. Totuși, înseamnă foarte mult, dacă ne gîndim că e vorba de o logodnă în astral.

În mod ciudat, în loc să mă mîndresc cu faptul că în curînd voi fi fin prin alianță al Sfîntului Ilie, simt o jenă ce îmi provoacă în cap o senzație asemănătoare, probabil, cu cea pe care ar avea-o un cazan plin cu aburi înainte de a exploda, dacă respectivul cazan ar putea să simtă ceva. Însă explozia mea întîrzie, pe simplul considerent că urmările ar putea fi și mai grave.

– Și o să mă inviți la nuntă? continuu eu să încerc ceva care să mă scape de consecințele acestei discuții.

Înțelege sensul întrebării, căci nu e chiar atît de proastă precum pare, așa că se ridică din pat, indignată, și întinde amenințător un deget spre mine.

– Nu-ți permit să mă tratezi astfel, înțelegi?! Nu îți permit! Nimeni nu-ți cere să-mi împărtășești credința, dar te rog să nu-ți bati joc de ea! Măcar pentru faptul că te-am ținut în brațe la botez se cuvine să mă respecti!

Mai bine crăpai pe cînd maică-mea era însărcinată cu mine!, îmi exprim eu sentimentele, în furtuna mea interioară. Dar plec capul cu mîhnire, pozînd în omul ce-și regretă profund greșelile, apoi îmi cer cuviincios iertare. I se lungește un zîmbet pe față, un zîmbet iertător, își trece matern mîna prin părul meu, aflat încă în stadiul de

periută după tunsoarea din iarnă, și mă sărută drăgăstos pe obraz. Nu mai îndrăznesc să-mi privesc prietenul.

– Cum spuneam, o aud vorbind, în timp ce-și ține mîna pe freza mea, logodna cu Sfîntul Ilie îmi permite accesul la unele înțelesuri la care voi, oamenii de rînd, nu aveți cum să ajungeți. Dar eu am un rost pe această lume. Am rostul de a dezvălui o parte din cunoștințele mele, pentru a oferi omenirii o șansă. Am rolul pe care l-a avut în istorie marele spirit Noe. Cel ce vrea să mă asculte cînd strig, asemenea lui Noe, „pocăiți-vă oameni buni, veniți alături de mine și vă bucurați de lumina aprinsă în sufletul vostru de credință, veniți și gustați din vinul înțelepciunii!“, acela va fi alesul. Acela va păși alături de mine în lumea cea nouă, în lumea care se arată pentru toți cei ce au ochi s-o vadă.

Stau pe un scaun, oarecum resemnat. Orice aș face, este deja prea tîrziu. Așa că mă hotărăsc să-mi accept ghinionul cu seninătate. Recunosc, mi-e destul de greu să fac acest lucru, dar, cel puțin, mă străduiesc din tot sufletul.

– Îmi puteți spune cum reușiți să comunicați în... planul ăla, ezoteric, cu spiritele extraterestre? mă chinuie pistriuatul meu prieten cu o nouă întrebare adresată nașei.

– Faci o confuzie, tinere domn, îl corectează ea, cu multă politețe. Nu comunic cu nimeni în planul ezoteric, așa cum ai spus, ci în cel astral. Ezoteric înseamnă cu totul altceva. Ar fi bine să cauți semnificația cuvîntului în dicționar.

– O.K., acceptă el corecția de dragul răspunsului, cum comunicați în astral?

– E un lucru pe care-l vei înțelege mai greu. Eu am o anume putere vizionară cu capacitatea de zece *drioti*. Un *driot* este un *coeficient cognitiv coercibil*, iar un număr cît mai mare de *drioti* îți permite să deschizi anumite canale de comunicare cu astralul. Marea majoritate a membrilor organizației din care fac parte au trei, patru, sau cinci

driotți putere vizionară, ceea ce le permite să comunice prin unul sau două canale. Eu, dispunând în mod excepțional de o putere echivalată cu zece *driotți*, am cinci canale de comunicare. Unul este aici, spune ea, arătînd cu degetul spre un loc superior urechii sale drepte, al doilea trece prin ochi, al treilea canal de comunicare este inima, al patrulea este plexul, iar al cincilea – vaginul meu.

În prima fază îmi spun, oarecum calm, că nu am auzit bine. Asta pentru că, sînt convins, nici chiar mintea ei, convertită la simfonia Căii Lactee, nu poate scorni o asemenea prostie. Vagin, faringe, laringe, cuvinte care au o rezonanță fonetică oarecum asemănătoare. Sau n-au? O privesc, îi studiez figura impasibilă, nici un mușchi al feței sale nu tresare a rușine, apoi îl privesc pe celălalt ascultător al acestor aberații și recunosc pe chipul lui dimensiunile dezastrului. A spus-o, totuși. A fost în stare să spună așa ceva! Pînă și prietenul meu renunță să se mai amuze, uitîndu-se crucit la strania faptură din fața sa.

– Adică...? Spuneți că...? se bîlbîie el

Ea se arată încîntată de figura lui.

– Da, ai înțeles bine, vaginul meu este un canal de comunicare excelent. Impulsurile mele erotice mă conduc pe o cale transcendentă spre impulsurile erotice aferente, apoi vaginul meu își face datoria de comunicant. Este o experiență pasionantă.

– *Cool!* aud o exclamație arhicunoscută. Aș vrea s-o încerc și eu.

– Ai putea, zice nașa mea, ai putea dragul meu, dacă ai lua legătura cu filiala organizației noastre din orașul acesta. În timp, ar fi posibil să devii și tu un inițiat. Ca un prim contact, te invit peste puțină vreme la conferința pe care o voi susține azi. Va începe în mai puțin de două ore. Așa că ai timp să te duci acasă, să te schimbi și să vii, împreună cu finul meu, la această conferință. Ce spui?

– O să vin, *of course* că o să vin, cum aş putea să lipsesc?!

După ce iese din cameră, aud pe holul căminului un hohot de rîs înfundat. Cele cîteva secunde de speranţă pe care mi le-am permis la vederea manifestărilor entuziaste ale prietenului meu se sfîrşesc aici. Sînt lămurit cu privire la sentimentele oneste ale celui ce tocmai a părăsit încăperea.

– Simpatîc băiat, îşi dă cu părerea tartorul meu din ziua de azi. Dar un pic ciudat, nu ţi se pare? Foloseşte permanent o serie de cuvinte englezeşti care-l fac să pară cam superficial.

– Aşa e, îi dau dreptate. Am un prieten ciudat. Dar ce pot face? oftez profund. E plină lumea de ciudaţi.

Mă aprobă, dînd cu gravitate din cap.

Iar eu mă rog ca prietenul meu să nu ajungă să spună cuiva povestea naşei mele. Din păcate, se pare că această rugămintă mi-a fost ascultată.

O poveste fără pic de logică, idioată, stupidă ar fi aceasta:

Coleoandru Maftei este un periculos violator şi ucigaş de găini, iar asta afectează producţia naţională de ouă. Motiv suficient pentru a pune S.R.I. în alertă, căci S.R.I. este mai mult decît atent atunci cînd e vorba de siguranţa statului român. Coleoandru Maftei este filat zi şi noapte de treisprezece agenţi mici şi proşti, treisprezece agenţi atît de mici şi atît de proşti, încît îşi stabilesc cartierul general de filare sub o bancă proaspăt vopsită din parcul Eminescu, într-o zi de primăvară. O bancă proaspăt vopsită la început, căci această misiune de supraveghere durează întreaga primăvară, întreaga vară, întreaga toamnă şi aproape întreaga iarnă. Aproape întreaga iarnă, pentru că în

februarie un ger cumplit se abate peste oraș și peste parcul Eminescu, iar urmarea e că, timp de câteva ore, sub o bancă, orice trecător poate observa leșurile a treispe agenți mici și proști degerați.

Da, asta a fost o poveste fără pic de logică, idioată, stupidă. Povestile de genul ăsta se termină uneori cu moartea unor oameni.

Prietenul meu bondoc și pistruiat a fost arestat în urmă cu trei zile. A fost arestat la o zi după conferința pe teme paranormale ținută de nașa mea. Deși în ultima vreme l-am căutat, pentru a ajunge la un consens în privința relațiilor dintre mine, logodnica Sfântului Ilie și el, nu am reușit să-l găsesc. Așa se face că nu am aflat decît azi motivul exact al arestării sale.

După o noapte petrecută la un chef de la care spre norocul meu am lipsit, un chef care a avut loc într-o altă localitate și despre care el, dacă ar fi avut ocazia, mi-ar fi povestit că a fost „foarte *cool*“, prietenul meu s-a urcat la volanul mașinii sale (și-a luat carnetul cu puțin timp în urmă), pornind spre casă. Probabil că, dacă respectiva petrecere ar fi fost mai puțin strașnică, el n-ar fi fost prea obosit. Și n-ar fi adormit la volan, puțin înainte de a ajunge. Cert e că a adormit, pe cînd acele ce indică viteza arătau cam o sută de kilometri pe oră, iar această supoziție nu-mi aparține mie, ci polițiștilor. Zguduit serios în momentul în care mașina a întîlnit în cale primul șanț, prietenul meu a reușit, din fericire, să se trezească. Din nefericire s-a trezit destul de buimac, iar asta l-a făcut să apese cu piciorul pedala accelerației, în locul celei care ar fi frînat mașina. În câteva secunde străbătea în viteză un lan de porumb. Cu puțin noroc, în curînd a reușit să nimerească frîna. Spre nenorocul lui, a apăsă cu câteva secunde întîrziere acea pedală. O țărancă își făcea nevoile în lanul de porumb. Acea țărancă n-a avut reflexe atît de bune, încît să-și tragă la timp pantalonii și să se ferească din

calea mașinii ce a năvălit pe neașteptate asupra ei. Din lipsă de reflexe, acea țărăncă a murit.

Prietenul meu a fost arestat în urmă cu trei zile. Probabil, gîndesc eu, el nu s-ar fi sinucis imediat după arestare, dacă n-ar fi aflat că acea țărăncă era gravidă în luna a șaptea.

Azi ar trebui să mă duc la înmormîntarea prietenului meu bondoc și pistruiat. N-aș prea vrea s-o fac, însă. De ce să merg la înmormîntarea lui? „De ce să mă duc la înmormîntarea lui, din moment ce el nu va veni la a mea?“, ar suna o scuză cumplită. Dar eu îmi repet această scuză, pentru a-mi oferi o cale de scăpare. Adevărul e că azi ar trebui să-mi văd îngropat prietenul, iar asta m-ar îndemna la o prea neagră tristețe. Așa că mai bine stau singur în cameră și încerc să rîd. Rîd și mă întreb, prietene bondoc și pistruiat ce mă îndemni la proastă filosofie, nu cumva nașa mea chiar s-a logodit în secret cu Sfîntul Ilie? Nu cumva extraterestrii chiar ne pregătesc o vizită? În fond, prin ce e atît de diferită nebunia nașei mele de a mea, Nero de cea mai joasă speță, care își scrie poeme în gîndire, creînd flăcări și ruine? Prin ce e diferită de a ta, nenorocit mort la voia extraterestrilor care se plimbă turbați prin univers, apăsînd întîmplător pe butoane pe care au scris, în limba lor bîlbîită, „soarta lui X“, „soarta lui Y“ ori „soarta lui Z“?

Azi ar trebui să mă duc la înmormîntarea fostului meu prieten bondoc și pistruiat, însă nu o să fac asta. Pentru că, decît să fiu acolo, să-mi accept senzația de sîrșeală și să eliberez bocete nenorocite, mai bine mă închid în camera mea și rîd patetic.

Capitolul 12

Gîndesc că pot să mă folosesc de drama prietenului meu bondoc și pistruiat. Au trecut patru sau cinci zile de la înmormîntarea la care nu am vrut să merg și sînt trist, atît de trist încît îmi imaginez că nu există persoană care să nu remarce acest fapt. Atît de trist încît, socotesc, am dreptul să sper că iubitei mele hippie i se va face milă de mine și îmi va acorda o nouă șansă. Am nevoie mai mult decît oricînd de această șansă.

„Ce meschin!“, ar spune unii. „Ce meschin: să se folosească de moartea prietenului său cel mai bun pentru a obține un avantaj personal!“ De parcă n-ar fi la fel de meschin momentul în care deplîngi public moartea vreunei persoane apropiate, așteptînd să fii compătimit. Cine nu a simțit mulțumirea aceasta meschină de a fi în centrul atenției, la moartea cuiva drag? Cine nu s-a folosit, măcar pentru cîteva clipe, de prilejul pe care ți-l oferă un eveniment tragic, prilejul de a te jeli și de a fi compătimit pentru asta? Pentru că, să fim sinceri, nu-l plîngi pe cel mort, nu-i plîngi lui durerea, ci te plîngi pe tine, cel rămas în viață. Te doare faptul că tu nu o să mai ai parte niciodată de sprijinul celui mort. Nici nu-ți trece prin cap să te întrebi ce va face el dincolo, fără tine. Și, pierzînd un punct de sprijin, simți nevoia de a-l înlocui cu altul. Iar cel mai apropiat sprijin e chiar compătimirea celorlalți.

Nu accept acuzația că aș suferi prea puțin la gîndul morții prietenului meu. Dar nu pierd prilejul de a găsi un alt punct de sprijin.

O caut pe fosta mea iubită în camera sa. Apare în ușă, afișează o figură surprinsă și disprețuitoare concomitent – figura ei hippie –, încearcă să închidă, dar eu mă dovedesc mai rapid, punînd piciorul în prag.

– Te rog, îi spun, împreunîndu-mi mîinile într-un gest dramatic, te rog să mă

ascuți. Nu pot trăi fără tine. Am nevoie să discut cu cineva. Dacă pînă azi nu te-am adorat, află că acum te ador.

Constat că am fost sincer în cele afirmate, apoi mai constat că ea zîmbește zeflemitor. Pletele lungi îi acoperă obraji, lăsîndu-i descoperită doar o parte a feței. Suficient pentru a dezvălui încă o dată acea expresie de superioritate, un surîs dezarmant, dureros pentru mine.

- Îmi pare bine, zice. Mai ai și altceva să-mi comunici?
- Vreau să mă ierți.
- Și eu vreau să mă mărit cu Papa!
- Nu vrei să te măriți cu Papa!
- Era o vorbă, prostule.

Plec capul, ea nu m-a mai făcut niciodată pînă acum prost. Am fost numit ticălos, slab la pat, dar niciodată prost. Plec capul și spun:

- Prietenul meu cel mai bun a murit.

Ridic privirea și încerc să-i surprind pe față compătimirea, dar ea rămîne la aceeași expresie impasibilă.

- Păcat.
- Păcat?! ridic eu tonul. Doar atît?! Sufăr, nu înțelegi?! Prietenul meu cel mai bun a murit, am rămas singur și mi-e groaznic de milă. Mi-e milă de mine, chiar nu înțelegi?
- Ba da, înțeleg.
- Am nevoie de tine. Dacă vrei, mă așez în genunchi și-mi cer iertare.

Se pare că ideea asta o înveselește. Fața i se destinde într-un zîmbet prelung și – mi se pare mie? – răutăcios.

– Vreau să te văd în genunchi.

Pentru mine, umilința nu mai există în momentul de față. Orgoliul, de orice natură ar fi el, nu e decît o prefăcătorie. Fiecare om ar fi în stare să suporte cea mai cruntă umilință ca să-și atingă vreun scop, dacă nu ar exista martori pentru această umilință.

Oftez din greu, apoi mă așez în genunchi. Ridic mîinile împreunate spre ea.

– Iartă-mă!

O pereche trece pe hol, pe lîngă noi. Fata rîde, băiatul mă privește scîrbit. Nu-mi pasă.

– Pentru ce să te iert? întreabă iubita mea hippie.

Cîteva clipe mă gîndesc. Nu știu exact pentru ce trebuie să fiu iertat. Îmi amintesc, într-un sfîrșit.

– Te implor să mă ierți pentru că nu te-am lăsat s-o bați pe tipa aceea cu sîni mari.

Sprîncenele ei se strîng amenințător spre rădăcina nasului, buzele se învinețesc formînd două linii subțiri, cîteva cute îi apar din senin sub ochi, iar eu mă gîndesc că e posibil să fi făcut o gafă.

– Idiotule, urlă ea, îndrăznești să-mi amintești de sîinii ăleia?!

Se deschid cîteva uși, apar spectatori. Mă străduiesc în continuare să nu-mi pese.

– Iartă-mă, bîigui eu, sesizînd o mică parte din dimensiunile dezastrului. Eu... N-am vrut să...

– Nici dacă-mi săruți picioarele! se arată hotărîtă. De fapt, dacă-mi săruți picioarele, continuă iubita mea cu o voce domolită, mai discutăm.

Mulți ne privesc, dar îmi zic că asta e ultima mea șansă, așa că nu-mi trebuie prea mult timp pînă să mă hotărăsc să fac abstracție de ei. Mă aplec ca și cum aș face mătănii și încep să-i sărut picioarele, mai întîi cu reținere, apoi, tot mai nepăsător

la părerea celorlalți, cu voluptate. Aud râsete, dar nu mă opresc. La un moment dat piciorul ei drept mă lovește peste gură, iar eu mă trezesc întins pe spate, în holul căminului. Hohotele de rîs se întetesc. Mă ridic, fac cîteva gesturi ca și cum m-aș scutura de praf, apoi o privesc cu speranță. Se pare că am reușit să o înveselesc, iar asta ar putea fi un semn bun. Încep și eu să rîd.

– Ei? întreb. M-am descurcat bine?

Nu-mi răspunde, așa că încerc să intru în cameră. Îmi pune o mînă pe piept, mă împinge cu putere și în secunda următoare observ că sînt din nou întins pe jos, ceea ce mă surprinde.

– Nu mă ierți? Nu mă ierți nici măcar acum?!

– Păi, să vedem: prost ești – dovadă comportamentul tău de acum –, slab la pat ești, frumos nu ești, mîndrie nu ai. Ce ziceți, se adresează ea spectatorilor ridicînd glasul, merită să-l iert?

Corul de voci din spatele meu dă verdictul fără prea multă ezitare. „Mi-ar fi rușine să stau cu idiotul ăsta“, „E o cîrpă“, „Trage-i un șut în cur“, „Nici să nu te gîndești să-l ierți“, „E un bleg, prost și urît“ – sînt doar cîteva dintre părerile celor din jur. Iubita mea trîntește ușa, nu înainte de a-mi șopti: „Du-te și te spînzură, că nu ești bun de nimic“. Părăsesc căminul un pic mai trist decît la venire.

Ajung în camera mea și observ, ca de obicei (dar mai puternic decît de obicei), că sînt cam singur, ceea ce mă face să plîng vreo jumătate de oră, gîndindu-mă din nou la moartea prietenului meu și la extraterestrierii nepăsători. Apoi speranțele îmi renasc, pentru că găsesc numărul de telefon al fostei mele prietene, blonda cu sîni mari și cu coafură de colac pentru Paști. Fără să îmi mai pese de inteligența ei sumară, ies grăbit și caut un telefon public.

– Te iubesc, încep eu, când îmi dau seama că de partea cealaltă este ridicat receptorul, te doresc mai mult decît oricînd, vino la mine!

– Sînt încîntată, mi se spune, da' cine-i la telefon?

Mă prezint.

– Îmi pare rău, aud, nu te cunosc.

E rîndul meu să mă interesez cu cine vorbesc și aflu cu nemulțumire că stau de vorbă cu mama celei pe care o căutam. Prea dornic să reînnod relația, am uitat că fosta mea prietenă blondă locuiește încă împreună cu părinții. Reușesc după cîteva minute să o conving pe cea cu care vorbesc să-și cheme fiica.

– Te iubesc, îi spun, te doresc mai mult decît oricînd, vino la mine.

– Ești un porc, își exprimă ea calm părerea despre mine.

– Sînt?! mă mir. De ce?

– De unde să știu eu de ce? Probabil pentru că așa ești tu.

Îmi dau seama că e puțin cam supărată pentru scena petrecută cu ceva vreme în urmă, în camera mea. Trebuie să-i spun ceva frumos.

– Mi-e dor de sînii tăi mari, încerc eu s-o îmbunenez.

– Vezi? Ți-am spus eu că ești un porc.

– Dar nu înțelegi?! Am nevoie de tine! Fac o pauză, în care aștept reacția ei, apoi spun dramatic: Prietenul meu cel mai bun a murit.

– Îmi pare rău. Dar tot porc ești.

– Te rog să mă ierți pentru tot ce ți-am făcut. Te iubesc. Tu nu mă mai iubești?

– Mă voi căsători peste două luni, aud în receptor, ca o sentință. Doar nu era să te visez pe tine toată viața! Mă căsătoresc cu un bărbat care n-are de la mine pretenții de intelectuală, așa că, din partea mea, poți și să te spînzuri. Pentru mine rămîi un

porc.

Trîntește receptorul în furcă, iar ăsta este un alt motiv de tristețe pentru ziua de azi. Nu mai încerc să-mi explic cum se face că fosta mea prietenă a găsit așa curînd un înlocuitor pentru mine, și încă unul dispus să o ia în căsătorie, pentru că nu am timp să mă gîndesc la asta. Nu am timp deoarece, în drum spre casă, întîlnesc un amic, care s-a aflat, asemenea mie, în bune relații cu prietenul meu bondoc și pistruiat.

– N-ai venit la înmormîntare, îmi spune și refuză să dea mîna cu mine.

– Crezi că nu mi-a păsat? îl întreb uimit.

– Ce alt motiv ar putea fi?

– Am avut probleme, încerc să mă scuz.

– Probleme mai mari decît moartea celui mai bun prieten al tău?! Eu cred că ești un om demn de disprețuit. Nu mai meriți nici o atenție din partea mea. Prietenul tău cel mai bun moare, iar tu... Să știi: dacă azi te-ar călca tramvaiul, nu aș veni la înmormîntarea ta. Ești un dobitoc fără suflet!

Îi întorc spatele, fără a mai încerca să-i dau vreo explicație.

Stau pe stîlp și mă întreb dacă sînt adevărate poveștile pe care le-am auzit pînă acum. Cum că, dacă prinzi în mînă două fire în același timp, mori. Adevărul e că nu mă pricep defel la electricitate. Sîrmele astea ar trebui să fie cumva izolate. O să încerc totuși. Dacă nu se întîmplă nimic, îmi mai rămîne o șansă: mă despart vreo trei-patru metri de pămînt. Dacă mă arunc în cap, poate reușesc. Cei cîțiva oameni care mă privesc de jos încearcă să mă convingă să renunț. Pe de altă parte însă, cele două fire mă ispitesc tot mai mult. Nu trebuia să le atrag atenția celor care acum stau la piciorul stîlpului. Rugămințile lor mă fac să ezit. Cu cîteva minute în urmă strigam în

gura mare: „Veniți să mă vedeți, am de gând să mă omor! Viața e un mare c..., veniți să vedeți cum mă omor!“. Ei au venit, iar acum îmi pare rău, pentru că ei se jură că-mi sînt prieteni, iar mie asta îmi face plăcere. Nu-i cred pe deplin, dar amabilitatea pe care mi-o arată îmi scade din hotărîre. Dacă îmi sînt cu adevărat prieteni?

Ar fi mai bine să nu mă gîndesc deocamdată la ei, cei de jos. N-am nici o siguranță că nu-și vor schimba sentimentele față de mine imediat ce voi coborî. *Dacă* voi coborî! *Dacă*! N-ar trebui să cobor. Dar nici n-ar trebui probabil să stau aici, în țesătura asta de fire telegrafice, fără să fac nimic. E curios: pentru prima oară am ocazia să văd niște fire de telegraf, de la nivelul lor. E o senzație unică. Unică, dar nu tocmai plăcută. De fapt, am mai văzut fire de telegraf, situîndu-mă cam la același nivel cu ele. Oricine a văzut. Pentru că oricine a călătorit cel puțin o dată cu trenul și, firește, a urmărit firele alăturate șinelor, întinse între stîlpi, coborînd și urcînd mereu, în ritmul în care trenul trecea pe lîngă stîlpii aceia. Păreau niște valuri, nu-i așa? Era ca și cum te-ai fi aflat cu ochii la nivelul mării, urmărind valurile acoperindu-te, descoperindu-te, acoperindu-te... De astă dată îmi par altfel: ca o țesătură uriașă din pînză de păianjen, o pînză a unui păianjen gigantic, pe care mi-l închipui bucuros că m-a prins în capcana sa.

De după colțul străzii apare o dubiță albă. Oprește chiar sub stîlpul meu, din ea coboară doi tipi în halate de asemenea albe, iar eu mă gîndesc instantaneu că cei doi ar putea fi medici. Cel puțin unul dintre ei, iar celălalt asistent. După cîteva clipe de intensă cugetare, ajung la concluzia că abia așteaptă să mă omor, ca să mă poată salva. De fapt, nu așteaptă să mă omor, pentru că atunci m-ar duce la morgă, nu ar mai avea cum să mă salveze. Ei nu așteaptă decît să pățesc ceva, să mă accidentez. Ceilalți oameni vor să mă dau jos, cu alte cuvinte ei speră să nu pățesc nimic. Pe cînd cei doi vor ca eu să mă accidentez, ca să mă salveze, să se umple de glorie. Unul dintre

ei începe să îmi vorbească. Se pare că numai el e medic, iar celălalt, așa cum mi-a trecut prin minte, asistentul lui. Sau vreun student, care o să studieze pe mine, după ce mor.

– Cum te cheamă? Întreabă medicul, cu o voce care mi se pare studiat-blîndă.

Probabil că vrea să-mi afle numele înainte ca eu să pățesc ceva, ca să știe cum să mă înregistreze la spital. Sau, în cazul în care voi ajunge la morgă, să aibă cum să-mi găsească familia. Medicii ăștia sînt atenți la toate aspectele! Refuz să-i spun numele și țip la el să plece.

– Bine, bine, vorbește împăciuitor omul, nu-mi spune numele. Aș vrea însă, dacă nu te superi, să știi de ce suferi atît de mult încît vrei să mori.

– Nu sufăr, zic, dar viața e un mare rahat, nu știați? Nu sufăr, vreau doar să nu se supere toți pe mine. Vă place Moș Niculae?

– Da, acceptă el, îmi place.

– Și iubitei mele. . . Ezit cîteva secunde, apoi: mă rog, uneia din multele mele iubite, îi place. Mie nu îmi place.

– De ce?

– Nu știu.

Tipul dă din cap a nemulțumire. Nu vrea să pară nemulțumit, dar eu îmi dau seama că este. Probabil îl nemulțumește faptul că-l țin de vorbă, în loc să pun dracului odată mîna pe sîrme ori să mă arunc cu capul în jos, ca să mă poată salva mai apoi.

– Iubita ta, îl aud, cea căreia îi place Moș Niculae, te-a părăsit?

Mi-e rușine să-i spun adevărul. De fapt, de ce ar trebui el să știe adevărul?

– Ne-am despărțit, îl lămuresc.

– A greșit, zice. A greșit acceptînd despărțirea. Nu ești de aceeași părere?

– Nu știu.

– A greșit. Ești un băiat bun, asta cred eu. De fapt, asta văd. Multe fete ar fi bucuroase să te iubească.

– Credeți?

– Sînt sigur. Așteaptă puțin.

Se uită în jur, intră în mulțimea adunată, îl văd cum vorbește cu o fată, o văd pe ea zîmbind, privindu-mă și făcîndu-mi cu mîna. Se apropie amîndoi.

– Cea care te-a părăsit a greșit, o aud pe fată. Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă. Dar aș vrea să stăm de vorbă doar noi doi, față în față, într-un loc mai drăguț.

Încep să rîd. Îmi dau seama care e ideea.

– Mulțumesc, îi spun. Sînt impresionat că-ți pasă de mine. Dar nu cred că ți-ar face plăcere să stăm de vorbă în vreun loc drăguț. De fapt, nu cred că ți-ar face plăcere să mă ai ca prieten. Sînteți psihiatru, nu-i așa? mă adresez eu doctorului. Nu vreți să mă omor, nu vreți să pătesc nimic. Încercați doar să mă convingeți să cobor.

– Nu-i adevărat... Adică, da, e adevărat. Vreau să cobori, pentru că ar fi mare păcat să pățești ceva. Toți cei de față îți vor binele, toți te iubesc.

Încep să cobor, aud cîteva murmure între spectatori. Cobor, ținîndu-mă strîns de stîlp. Cîțiva oameni stau la baza stîlpului, pregătindu-se să mă prindă în caz că alunec.

– Hai, coboară, aud glasul psihiatrului. Coboară încet. Toți îți vor binele, toți te iubesc.

Ajuns jos, agățat de brațul medicului, mă îndrept spre dubița aceea albă, care mă va duce... Nu știu încă prea bine unde mă va duce.

– Sînt singur, zic, înainte de a intra în dubiță. Nimeni nu mă iubește. Pe cuvînt.

Lucian Dan Teodorovici

LUCIAN DAN TEODOROVICI (teodorovici2000@yahoo.com) s-a născut la 17 iunie 1975 în Rădăuți (jud. Suceava).

În ziua de azi este redactor-șef la EDITURA POLIROM, în Iași.

Între 2001 și 2003 a fost secretar general de redacție al revistei culturale *Timpul*, Iași; editorialist al cotidianelor *Obiectiv* și *Monitorul* din Iași.

A publicat articole și proze scurte în periodice literare și culturale din România (*Antiteze*, *ArtPanorama*, *Contemporanul*, *Discobolul*, *Familia*, *Hyperion*, *Observator cultural*, *Paradigma*, *Steaua*, etc.) și în revista austriacă *Wienzeile* (Viena).

Autor de piese de teatru (dintre care, *Inorogul*, *vasiliscul*, *elefanții roz și elefanții galbeni* a fost premiată în 2000 de Ministerul Culturii, iar *Audiență zero*, piesă radiofonică, a fost montată de Teatrul Național din Iași, în 2002, pentru Radio Iași).

Prezent (cu proză) în antologiile colective:

- ★ DAN-SILVIU BOERESCU (ed.), **Don Quijote, prostituata și alte personaje. Cele mai bune povestiri ale anului 1999**, EDITURA ALLFA, București 2000;
- ★ O. NIMIGEAN (ed.), **Ozone Friendly. Iași. Reconfigurări literare**, EDITURA T, Iași 2002.

Volume publicate:

- ★ **Cu puțin timp înaintea coborîrii extratereștrilor printre noi** (roman), EDITURA OUTOPOS, Iași 1999;
- ★ **Lumea văzută printr-o gaură de mărimea unei țigări marijuana** (povestiri), FUNDAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Tîrgu-Jiu 2000;
- ★ **Cercul nostru vă prezintă** (roman), EDITURA POLIROM, Iași 2002.

Cuprins

Cu puțin timp înaintea coborîrii extratereștrilor printre noi	5
Capitolul 1	5
Capitolul 2	13
Capitolul 3	21
Capitolul 4	30
Capitolul 5	39
Capitolul 6	47
Capitolul 7	58
Capitolul 8	63
Capitolul 9	71
Capitolul 10	77
Capitolul 11	84
Capitolul 12	94

Lucian Dan Teodorovici

103

